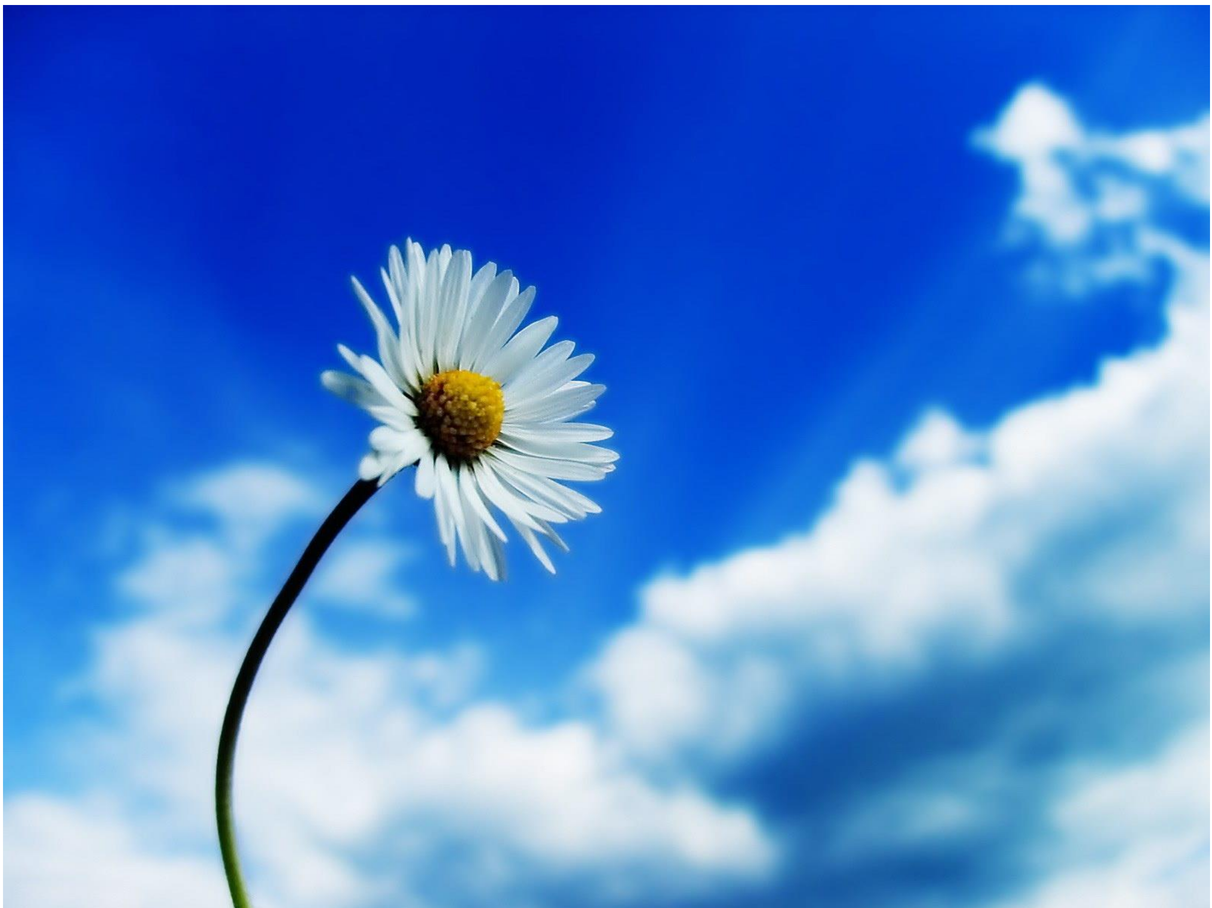
Γαβριήλ Σιμονέτου
gaby.simonetos@gmail.com

Ο "Θεάνθρωπος"
σύμφωνα με τη Χριστιανική πίστη και τη Μυστικιστική παράδοση

Θέσεις και αντιθέσεις

Αθήνα Οκτ. 2014

Ο "Θεάνθρωπος" σύμφωνα με τη Χριστιανική πίστη και τη Μυστικιστική παράδοση

Γράφοντας αυτό το σημείωμα, θα ήθελα απαρχής να κάνω γνωστό ότι δεν έχω πρόθεση να προπαγανδίσω κάποια θεωρία ή κάποια φιλοσοφία ούτε να κρίνω τις αρχές και τα αξιώματα καμιάς θρησκείας και καμιάς πίστης.

Από μικρή ηλικία ο καθένας από εμάς παίρνει από την οικογένεια και το σχολείο του ορισμένες γνώσεις, δημιουργεί κάποια θρησκευτικά πρότυπα και αργότερα με την πάροδο του χρόνου, διαμορφώνει τις τελικές αντιλήψεις, απόψεις και πεποιθήσεις του, σύμφωνα με τις πληροφορίες που ο ίδιος θα δεχθεί και τις εμπειρίες που ο ίδιος θα αποκτήσει στη ζωή του.

Σχετικά με το θέμα του Θεανθρώπου, σε αυτή τη μελέτη, θα αναφερθούμε σε πληροφορίες που μας δίνονται μέσα από την παγκόσμια μυστικιστική βιβλιογραφία και είναι βασισμένες στις διδασκαλίες των μέγιστων αγίων, μυστών και πνευματικών Διδασκάλων που με την παρουσία τους ευλόγησαν αυτή τη γη την τελευταία χιλιετία. Μία περίοδο από την οποία είναι βέβαιο πως μπορούμε να έχουμε αναλλοίωτα γραπτά στοιχεία και μαρτυρίες.

Ακόμη θα γίνει αναφορά και σχολιασμός για τις θέσεις που εμείς σαν Χριστιανοί διδαχθήκαμε καθώς και για ορισμένες απόψεις Ελλήνων φιλοσόφων, όπως αυτές είναι καταγεγραμμένες μέσα στην αρχαιοελληνική γραμματεία.

"Μέγιστους αγίους μύστες και πνευματικούς Διδασκάλους" ονομάζουμε αυτούς που πνευματικά έχουν υπερβεί τα τρία κατώτερα επίπεδα της Θεϊκής Δημιουργίας και έτσι έχουν οι ίδιοι αποκτήσει Σωτηρία, με τη μυστικιστική έννοια της λέξης. Οι μύστες αυτοί με τις οδηγίες και τη διδασκαλία τους βοήθησαν ή και βοηθούν, ***μέσω του διαλογισμού***, την πνευματική εξέλιξη των μαθητών τους.

Οι πιο γνωστοί από αυτούς τους Διδασκάλους της τελευταίας χιλιετίας, αναφέρονται αμέσως πιο κάτω στη συνέχεια αυτής της παραγράφου.

Ορισμένες από τις Εσωτερικές εμπειρίες των Διδασκάλων αυτών περιγράφονται μέσα στην παγκόσμια μυστικιστική βιβλιογραφία και έτσι από τις διδασκαλίες τους παίρνουμε και εμείς πληροφορίες σχετικά με τους Εσωτερικούς κόσμους.

Όμως σπουδαιότερο από τις περιγραφές είναι εκείνες οι διδασκαλίες τους, που αναφέρονται στο ***πώς μπορούμε εμείς οι ίδιοι***, οι άνθρωποι όλων των εποχών, στο παρόν και το μέλλον, να αποκτήσουμε τις ίδιες Εσωτερικές γνώσεις και τις ίδιες Εσωτερικές εμπειρίες με αυτούς.

Ορισμένοι Πνευματικοί Διδάσκαλοι των οποίων ο βίος και η διδασκαλία είναι προσιτά σε κάθε ενδιαφερόμενο μελετητή του Εσωτερικού Διαστήματος.

Hazrat Daata Ganj (d: 1089)
Hamidu ddin Nagauri (d: 1274)
Mohd. Shah Alam Bukhari (d: 1475)
Saiyyed Jalalu ddin Kasi (d: 1605)
Muinuddin Chishti of Ajmer (d: 1236)
Sheikh Faridu ddin Ganj-e-Shakar (d: 1264)
Amir Khusrau (d: 1325)
Sheikh Salim Chishti (d: 1572)
Hazrat Miyan Mir (d:1634)
Dara Shikoh (16ος αι.)
Bullehshah (d:1768)
Hwaja Baqi Billah (d:1603)
Shamsu ddin Tabrizi (d: 1247)
Maulana Jalalu ddin Rumi (d:1273)
Khwaja Hafiz Shirazi (d:1389)
Mansur al Khabit Beeru (d:820)
Al Ghazzali (d:1111)
Sanai (d:1131)
Sultan Bahu (d:1691)
Mir Taqi Mir (d.1810)
Shah Niyaz Ahmad Yaari Khwaja Haidar Ali Atish (d: 1864
St. Fransisco di Assize (b: 1182)
Iqbal (d:1938)
Sant Veni
Namdev
Eknath
Tukaram
Kabir of Benares (d:1518)
Pipa
Meerabai (d:1545)
Tulsidas (d:16213)
St. Jhon of the Cross (b:1542)
Bhikha
Paltu SahibMalukdas of Allahabad (d:1701)
Bula Sach
Garibdas of Hudani (d: 1777)
Shibdayal Gobind Singh (d:1708)
Sowami Ji Maharaj
Paramahamsa Ramakrisna
Sant Kirpal Singh (b:1894)
Sant Rajinder Singh (b.1945)

Ziauddin Abul Najeeb (d: 1167)
Sheik Taqi of Jhusi (d: 1384)
Baha Uddin Zakariyya Multani (d: 1262)
Abou Abdulla Chishti (?)
Khwaja Qutbu ddin Bakhtiar Kaki (d: 1235)
Nizamuddin Aulia (1325)
Malik Mohd. Jayasi (d: 1541)
Sheikh Abdu I Qaadir Jilani Ghaus of Uch (d: 1552)
lah Shah (16ος αι.)
Inayat Khan (17ος αι.)
Khwaja Wahauddin Naqshband of Turkey (16ος αι.)
Aheikh Ahmed Farrooq Sirhindi (d: 1624)
Attar (d: 1220)
Sadi (1293)
Rabia al-Adaurya Basri (801)
Ab Sayid (d: 1049)
Omar Khayyam (d: 1123)
Ibn Arabi (d:1240)
Waris Shah (d: 1766)
Khwaja Mir Dard (d: 1758)
Mizra Asad Khan Ghalib (d:1869)
Mira Bai
Bhakt Jaidev of Bengal (12ος αι.)
Sant Sadna of Sindh
Gyandev
Samarth Ramdas
Sant Trilochan
Ravidas
Dhanna
Surdas (d:1562)
Bawri (16ος αι.)
St.Teresa di Avilla (b:1515)
Gulal
Dariya of Bihar (d: 1780)
Charandas (d:1782)
Nanak (d:1539)
Tulsi Sahib of Agra
Baba Jaimal Singh of Beas
Hazur Baba Sawan (b:1858)
Sant Darshan Singh (b:1921)

Αρχικά να ξεκαθαρίσουμε τις έννοιες για το τι είναι Μύστης, τι Μυστικιστής και τι Μυστικισμός

Μύστης είναι ο κάτοχος μυστικιστικής γνώσης. Η γνώση αυτή του μύστη μπορεί να αφορά διαφορετικές Εσωτερικές περιοχές, ανώτερες ή κατώτερες αλλά προέρχεται πάντα από δική του Εσωτερική εμπειρία που είναι αποτέλεσμα προσευχής, εσωστροφής και διαλογισμού. Μέσα από βιβλία, πληροφορίες από άλλους, με προσκυνήματα, τυπικά και ιεροτελεστίες δεν αποκτώνται μυστικιστικές γνώσεις.

Μυστικιστής είναι ο ενασχολούμενος με το μυστικισμό.

Μυστικισμός, είναι η **πίστη** ότι ο άνθρωπος είναι μια ενσαρκωμένη σε ένα υλικό σώμα ψυχή, που υπηρετείται από ένα νου που βρίσκεται σε συνεχή και διαρκή εξέλιξη. Και το μεν υλικό σώμα μεταβάλλεται μέσα στους αιώνες βάσει των νόμων του Δαρβίνου και άλλων σχετικών νόμων, ο δε νους του εξελίσσεται με βάση τους απαρέγκλιτους καρμικούς νόμους.

Ακόμα μυστικισμός είναι και η **πρακτική** που ακολουθεί ο μυστικιστής ακολουθώντας ένα Πνευματικό μονοπάτι που σημαίνει τις διδασκαλίες και τις οδηγίες κάποιου φωτισμένου μύστη, με σκοπό η ψυχή του να απαλλαχθεί από τα δεσμά του νου και της ύλης, να αποκτήσει Αυτογνωσία και να πραγματώσει τη Θέωση, δηλαδή την ένωση και συγχώνευσή της με το Θεό, **σ' αυτή του τη ζωή** και όχι σε κάποιο μακρινό και ακαθόριστο μέλλον.

Ο μυστικισμός, είναι το δώρο που έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο τη διαχρονική στιγμή που αυτός νοητικά έφθασε στο σημείο να αναρωτιέται «Ποιος είμαι και ποιος με δημιούργησε και ακόμα ποιος είναι ο σκοπός που βρέθηκα πάνω σ' αυτή τη γη;».

Μυστικιστής, σύμφωνα με την αρχαιοελληνική μυστικιστική παράδοση είναι: *« Ο ζών κατά δαίμονα εαυτού »,* αυτός που θεωρεί ότι: *« Όψεις των αδήλων είναι τα φαινόμενα »,* ότι *« Τα πάντα ρει »* και ότι η πρωταρχική επιδίωξη στη ζωή πρέπει να είναι το *« Γνώθι σ'αυτόν »* και *« Η Θέωση της ψυχής μας ».*

Εδώ θα πρέπει να σημειώσουμε πως υπάρχει μια διαφορά στον τρόπο λατρείας του Θείου μεταξύ ενός θρησκευόμενου και ενός μυστικιστή.

Ο μεν θρησκευόμενος πιστεύει και στηρίζεται στην εξ αποκαλύψεως διδασκαλία ενός θείου απεσταλμένου του Θεού, που το μήνυμά του οι διάκονοι της αντίστοιχης θρησκείας το ερμηνεύουν διαφορετικά και κατά το δοκούν, γι αυτό άλλωστε δημιουργούνται και ατελείωτες αιρέσεις και που συγχρόνως ισχυρίζονται ότι ειδικά και αποκλειστικά και μόνο μέσω αυτών *(ιερέων και θεολόγων)* μπορεί ο πιστός να επιτύχει τη σωτηρία της ψυχής του και να γνωρίσει το Θεό. Απαραίτητα δε και συμπληρωματικά στοιχεία αυτής τους της διαμεσολάβησης θεωρούν ότι είναι ένα πλήθος κανόνων, ιερο-τελεστιών και τυπικών που καθορίζουν τα εκάστοτε ιερατεία και οι πνευματικοί αξιω-ματούχοι των αντίστοιχων θρησκειών.

Αντίθετα οι μυστικιστές ακολουθούν μεν τη διδασκαλία των Διδασκάλων τους, αλλά στηρίζονται μόνο στην **απευθείας και χωρίς κάποιον ενδιάμεσο επικοινωνία τους με το Θείο** και αυτό το επιτυγχάνουν με εσωστροφή, προσευχή και διαλογισμό. Τυπικά, λειτουργίες, ιεροτελεστίες, θυμιατά και λιβανωτοί θεωρούνται τελείως περιττά. Η διαμεσολάβηση μεταξύ πιστού και θεότητας, μέσω τρίτου, χαρακτηρίζεται από τους μυστικιστές σαν άχρηστη, περιττή και όπως δείχνει η ιστορία, πολλές φορές επικίνδυνη, αναποτελεσματική και ολέθρια.

Κάποτε λοπόν, σε κάποια περίοδο της ζωής μας, μάς γεννιέται ένα ερώτημα:

«Γιατί βρίσκομαι πάνω σ' αυτή τη γη»;
«Ποιος είναι ο σκοπός της ανθρώπινης ύπαρξης»;

Σύμφωνα με τις διδασκαλίες των μυστών και των μεγάλων πνευματικών Διδασκάλων, ο σκοπός και ο λόγος της ανθρώπινης ύπαρξης είναι η ***Αυτογνωσία*** και η ***Θέωση.*** Αυτοί οι δύο όροι ερμηνεύονται ως εξής:

"Αυτογνωσία", στο μυστικισμό, είναι η ***βιωματική εμπειρία της ψυχής*** ότι ο άνθρωπος είναι "μία ψυχή ομοούσια με τη θεία ουσία". Αυτή η ύψιστη εμπειρία δεν είναι αποτέλεσμα νοητικών εξεργασιών αλλά είναι μία έμπειρία της ψυχής που απόκτάται σε μία εποχή που η ψυχή κατά τη διάρκεια του ταξιδιού της επιστροφής της στη Θεότητα έχει απορρίψει το νου και οδηγείται με τις δικές της δυνάμεις.

Η "αυτογνωσία" σαν λέξη που χρησιμοποιούμε στην καθημερινή μας ζωή έχει τελείως διαφορετική σημασία. Είναι ένα ***νοητικό συμπέρασμα*** στο οποίο μπορεί να καταλήξει ένας σώφρων σκεπτόμενος άνθρωπος.

Θέωση, είναι η επανένωση της ψυχής μας με τον Ουράνιο Πατέρα από τον οποίο κάποτε οι ψυχές μας αποχωρίστηκαν. Είναι η επιστροφή των ψυχών μας στο "Βασίλειο των Ουρανών", την πραγματική πατρίδα και τόπο προέλευσης των ψυχών μας. Αυτή η Θέωση όπως μας λένε οι πνευματικοί Διδάσκαλοι είναι πεπρωμένο, κάποτε να επιτευχθεί από όλες τις ανθρώπινες ψυχές, άλλοτε γρηγορότερα και άλλοτε αργότερα και αυτό μπορεί να συμβεί:

- *Μόνο μέσα από την ανθρώπινη μορφή.*
- *Πάντα με τη Χάρη του Θεού και*
- *Αποκλειστικά και μόνο με τη βοήθεια και την καθοδήγηση του Θεανθρώπου.*

Έτσι μας γεννιέται ένα νέο ερώτημα: «Τι είναι ο Θεάνθρωπος»;

Η λέξη Θεάνθρωπος, αν και έχει αρχαιοελληνική προέλευση, έγινε γνωστή στη Δύση αιώνες μετά τη Σταύρωση, μέσα από τις Χριστιανικές παραδόσεις. Είναι ένας όρος που χρησιμοποιήθηκε από τα ύστερα μεταχριστιανικά χρόνια από τους Πατέρες της

εκκλησίας, για να υποδηλώνει τη διπλή φύση του Ιησού Χριστού, που κατά την εκκλησιαστική παράδοση και όπως μάθαμε και στο σχολείο. ο Θεάνθρωπος είναι "τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος".

Όμως για το εάν και κατά πόσον ο Θεάνθρωπος Ιησούς ήρθε πάνω στη γη σαν τέλειος Θεός ή αντίθετα θεοποιήθηκε πάνω στη γη, εκφράστηκαν διάφορες απόψεις, όπως αρχικά από τον Άρειο, έναν Αλεξανδρινό πρεσβύτερο του 4ου μ.Χ., που διατύπωσε μια διαφορετική γνώμη και αμφισβήτησε τις απόψεις της εκκλησίας. Ο Άρειος και αυτοί που ασπάστηκαν τις απόψεις του, δέχονταν τον Ιησού όχι ως Θεό ομοούσιο του Πατέρα, αλλά ως *άνθρωπο που θεοποιήθηκε*, δηλαδή που έγινε ένα με το Θεό, εδώ πάνω στη γη. Την άποψή του αυτή ο Άρειος στήριζε στο γεγονός ότι μέσα στο Ευαγγέλιο αναφερόταν ότι ο Ιησούς "δοκιμάστηκε υπό του διαβόλου στην έρημο". Επομένως, αν αυτό ίσχυε, έλεγε ο Άρειος, δε θα ήταν δυνατόν ο διάβολος να δοκιμάσει τον Ίδιο το Θεό. Άρα, ο Ιησούς θεοποιήθηκε αργότερα και οπωσδήποτε μετά την επιτυχή δοκιμασία Του στην έρημο.

Αλλά υπήρξαν κι άλλες απόψεις σχετικά με τη φύση του Θεανθρώπου, όπως αυτές των Νεστοριανών, των Μονοφυσιτών, των Μονοθελητών κλπ., που όμως συλλήβδην θεωρήθηκαν αιρετικές, επικίνδυνες και καταδικαστέες και ελήφθησαν και για αυτές μέτρα από την εκκλησία, συχνά με την προτροπή Πατέρων της εκκλησίας, ώστε με τη συνδρομή βυζαντινών αυτοκρατόρων, ανδρών και γυναικών, αυτοί οι κακότυχοι, "αιρετικοί", όπως τους θεωρούσαν, να υποστούν ιδιαίτερα βάναυση αντιμετώπιση, που περιελάμβανε την δήμευση της περιουσίας τους, σωματικά βασανιστήρια και αργό θάνατο. Αυτή την κατάντια εμείς σήμερα είναι δύσκολο να την πιστέψουμε. Είναι αδιανόητο πως τα χρόνια εκείνα να πρωτοστάτησαν ορισμένοι Πατέρες της εκκλησίας, για κακουργήματα, ενώ την ίδια ώρα στις εκκλησίες δίδασκαν την ταπεινότητα, τη Χριστιανική αγάπη και τη συγγνώμη, Και όμως …..

Ο Θεάνθρωπος, κατά τον Ιωάννη, είναι το ***"Φως του κόσμου", ο "ενσαρκωμένος Λόγος"*** *(Ιωαν α: 9-14)* και ταυτίζει ο Ιωάννης το "Λόγο" με το Άγιο Πνεύμα, ως έκφραση του ίδιου του Θεού Πατέρα και ως τη δημιουργική αιτία των πάντων, ορατών και αοράτων. Μας λέει:

"….Εν αρχή ήτο ο Λόγος κα ο Λόγος ήτο παρά τω Θεώ και Θεός ήτο ο Λόγος. Πάντα δι'αυτού έγειναν και χωρίς αυτού δεν έγεινεν ουδέν. Εν αυτώ ήτο ζωή και η ζωή ήτο το φως των ανθρώπων...." *(Ιωαν α:1-4)*

Αλλά και στις μυστικιστικές παραδόσεις της Ανατολής, ο "Λόγος" αναφέρεται ως η δημιουργική αιτία των πάντων. Ως δημιουργός όλων των όντων και υπάρξεων, τόσο των Πνευματικών Επιπέδων όσο και του Φυσικού ή Υλικού Επίπεδου.

Ο Λόγος ή **Άγιο Πνεύμα** ή "Θεός σε δράση" ή "Θεός σε έκφραση", κατά την ορολογία μοναχών και Πατέρων της εκκλησίας, εκτός από τη δημιουργική του ιδιότητα, ενσαρκώθηκε και μέσα σε ένα ανθρώπινο σώμα, αυτό του **Υιού**, με σκοπό μέσω αυτής της ενσάρκωσης οι άνθρωποι να μπορούν να συνειδητοποιήσουν την πεπερα-

σμένη φύση τους, το πεπρωμένο τους κι ακόμα να γνωρίσουν το Θέλημα του Θεού Πατέρα και το δρόμο που οδηγεί πίσω σε Αυτόν:

".... Και ο Λόγος έγεινε σαρξ και κατώκησε μεταξύ ημών πλήρης χάριτος και αληθείας..." *(Ιωαν α:14)*

Αυτό το τρισυπόστατο του Θεού - "Πατήρ, Υιός και Αγιο Πνεύμα" - δεν είναι μόνο ένας ακροογωνιαίος λίθος της Χριστιανικής πίστης και παράδοσης, αλλά αποτελεί πίστη και παραδοχή όλων των θρησκευμάτων και των μεγάλων μυστών και πνευματικών Διδασκάλων.

Για το Άγιο Πνεύμα, που πρώτοι οι Νεοπλατωνικοί δάσκαλοι ονόμαζαν "Λόγο" και που σύμφωνα με τις μυστικιστικές παραδόσεις μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία εκδηλώνεται ως **"Θείο Φως και Θείος Ήχος"**, γίνεται αναφορά σε όλες τις θρησκείες και σε πολλά Εσωτερικά θρησκευτικά κινήματα μέσα στους αιώνες.

Στις Χριστιανικές Γραφές αυτός ο "Ενσαρκωμένος Λόγος", ο Υιός, αναφέρεται σε πολλές περιπτώσεις και ως Θείο Φως:

" Υπήρξεν άνθρωπος απεσταλμένος παρά του Θεού, ονομαζόμενος Ιωάννης. Ούτος ήλθεν εις μαρτυρίαν δια να μαρτυρήσει περί του Φωτός. Δεν ήτο εκείνος το Φως, αλλά δια να μαρτυρήση περί του Φωτός....."

"..... Ούτος *(ο Χριστός)* ***ήτο το Φως το αληθινόν, το οποίον φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον....."*** *(Ιωαν α:6-9)*

Για τις δύο εκδηλώσεις του Λόγου ως "Θείου Φωτός" και "Θείου Ηχου" έχουμε πολλές αναφορές μέσα στα ιερά κείμενα της Χριστιανικής παράδοσης. Οι εκδηλώσεις αυτές αποτελούν συγχρόνως και τη βάση της διδασκαλίας όλων των εξ αποκαλύψεως θρησκειών, πολλών φιλοσοφικών συστημάτων, μυστών και πνευματικών Διδασκάλων. Στα κείμενα αυτά, ο Λόγος συχνά αναφέρεται ως "Φωνή της Σιγής", "Φωτεινός Ηχος", "Ηχος από τον Ουρανό", "Φωνή του Θεού", "Φωνή εκ της Νεφέλης" κλπ. Ακόμα υπάρχουν παραβολικές αναφορές στις Χριστιανικές Γραφές σχετικά με το Θείο Φως και τον Θείο Ήχο ως εκδηλώσεις του Λόγου. Για παράδειγμα: οι "Φωτεινές γλώσσες γύρω από τα κεφάλια των Αποστόλων", το "Φωτοστέφανο" των αγίων, η "Καιόμενη βάτος", η "Φωνή του Θεού", η "Βροντή από τον ουρανό" κλπ.

Τέλος, ενθύμηση αυτών των δύο εκδηλώσεων του Αγίου Πνεύματος ή Λόγου αποτελούν ο ήχος από τις καμπάνες, τα κουδουνάκια από τα λιβανιστήρια, το άσβεστο φως στις εκκλησίες, τα κεριά, τα καντίλια, οι λαμπάδες κλπ.

Στην Ανατολή όλοι οι μεγάλοι μύστες και πνευματικοί Διδάσκαλοι μας βεβαιώνουν ότι το Άγιο Πνεύμα ή Λόγος εκδηλώνεται μέσα στη Θεϊκή Δημιουτρργία ως Θείο Φως και Θείος Ήχος ή Μουσική των Σφαιρών και αυτές τις εκδηλώσεις της Θεότητας μπορούν να γνωρίσουν οι μαθητές των μεγάλων Διδασκάλων μέσα από το διαλογισμό τους.

Αυτόν λοιπόν το "Λόγο" που έγινε σάρκα πριν 2000 χρόνια, εμείς οι Χριστιανοί τον δεχόμαστε ως ένα Θεάνθρωπο. Την ανθρώπινή του φύση, τον *"Υιό του ανθρώπου",* ονομάσαμε Ιησού και τη Θεία του φύση, τον *"Υιό του Θεού",* ονομάσαμε Χριστό. Ο διαχωρισμός αυτών των ονομάτων που αναφέρονται στις δύο φύσεις του Θεανθρώπου, την ανθρώπινη και τη Θεϊκή, ***είναι σαφής*** μέσα στα Ευαγγέλια, όπου διαβάζουμε:

"....Εκείνον τον οποίον έγραψεν ο Μωυσής και οι προφήται ευρήκαμεν άνθρωπον, Ιησούν λεγόμενον, τον υιόν του Ιωσήφ, τον από Ναζαρέτ...." *(Ιωαν α: 45)*

Εδώ με τη λέξη Ιησούς καθορίζεται η ανθρώπινη φύση του Θεανθρώπου.

Σε άλλο σημείο του Ευαγγελίου διαβάζουμε:

" .... *Λέγει* προς τον αδελφόν αυτού Σίμωνα: *Ευρήκαμε τον Μεσσίαν, το οποίον μεθερμηνευόμενον είναι ο Χριστός ...."* *(Ιωαν α: 41)*

Εδώ με τη λέξη Χριστός καθορίζεται η Θεϊκή φύση του Θεανθρώπου.

Αλλά και οι Ιουδαϊκές Γραφές με τη λέξη Χριστός εννοούσαν τη Θεΐκή Του υπόσταση και αυτό το βλέπουμε σε μία περικοπή του Ευαγγελίου του Λουκά:

".... Ενώ δε επρόσμενεν ο λαός και διελογίζοντο πάντες εν ταις καρδίες αυτών περί του Ιωάννου, μήποτε αυτός είναι ο Χριστός, απεκρίθη ο Ιωάννης προς πάντας λέγων "....εγώ μεν σας βαπτίζω εν ύδατι .... έρχεται όμως Εκείνος, ισχυρότερός μου, του οποίου δεν είμαι άξιος να λύσω το λωρίον των υποδημάτων αυτού....."

(Λουκ. γ:15-16).

Επίσης, σε ένα αλλο σημείο, στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου γίνεται η διαφοροποίηση ανάμεσα στις έννοιες Ιησούς και Χριστός:

"....Τι σας φαίνεται περί του Χριστού; Τίνος υιός είναι; Λέγουσι προς Αυτόν: Είναι του Δαυίδ ...." *(Ματθ κβ: 41-42).*

Αυτό, γιατί ο άνθρωπος **Ιησούς** ήταν μεν υιός του Ιωσήφ και της Μαρίας, αλλά στις Εβραϊκές θρησκευτικές παραδόσεις ο μέλλων να έρθει **Χριστός** θα ήταν γόνος από τη φυλή του Δαυίδ.

Οι Εβραίοι περίμεναν το Χριστό να γεννηθεί στη χώρα τους, όπως είχαν προφητεύσει οι Προφήτες τους με γήινη δόξα, κάτι σαν ένας στρατηλάτης ή σαν ένας πνευματικός αρχηγός, όπως για παράδειγμα ο Μωυσής, που θα τους οδηγούσε στην απελευθέρωσή τους από τους Ρωμαίους κατακτητές. Περίμεναν ότι ο Σωτήρας Χριστός θα τους απάλλασσε από τον επαχθή Ρωμαϊκό ζυγό και επειδή ο Ιωάννης καυτηρίαζε τη ζωή των Ρωμαίων αρχόντων της εποχής, πολλοί νόμιζαν οτι πιθανόν ο Ιωάννης να ήταν ο Χριστός. Δε γνώριζαν όλοι ότι ο Χριστός την εποχή εκείνη ενσαρκώθηκε στο σώμα του Ιησού και διερωτώντο μήπως ο Ιωάννης ήταν ο Χριστός.

".... Άλλοι έλεγον ούτος είναι προφήτης, άλλοι έλεγον ούτος είναι ο Χριστός. Άλλοι δε έλεγον μή γάρ εκ της Γαλιλαίας έρχεται ο Χριστός…;».

"…. Σχίσμα λοιπόν έγεινε μεταξύ του όχλου δι'Αυτόν...." *(Ιωαν ζ:40-43).*

Η διχογνωμία υπήρξε επειδή ο Ιωάννης δεν ήταν από τη Γαλιλαία και γι'αυτό και ορισμένοι απέκλειαν την περίπτωση ο Ιωάννης να είναι ο αναμενόμενος Χριστός.

Αλλά και ο ίδιος ο Ιησούς δεν αποκάλυπτε στον κόσμο ότι ήταν ο Χριστός κι αυτό το βλέπουμε τουλάχιστον σε τρία σημεία στα Ευαγγέλια που διαβάζουμε:

"..... Και επιτιμών αυτά δεν άφηνε να λαλώσι, επειδή εγνώριζον αυτόν ότι είναι ο Χριστός...." *(Λουκ δ:41)*

"..... Και παρήγγειλεν αυστηρώς εις αυτούς *(τους μαθητές Του)* ***λέγων να μη λέγωσι εις μηδένα περί αυτού ότι είναι ο Χριστός...."*** *(Μαρκ η:30)*

".....Τότε παρήγγειλεν εις τους μαθητάς αυτού να μη είπωσι προς μηδένα ότι αυτός, ο Ιησούς, είναι ο Χριστός....." *(Ματθ ιστ:20)*

Το γιατί δεν είθελε, θα εξηγηθεί πιο κάτω στο κείμενο.

Όμως η διπλή φύση Ιησού και Χριστού προκύπτει κι από τη διαβεβαίωση του Ιωάννη:

"…. Ταύτα δε εγράφησαν, δια να πιστεύσετε ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, και πιστεύοντες εις αυτόν να έχετε ζωήν εν τω ονόματί αυτού ….»
(Ιωα. κ: 31)

Ο Ιησούς με την ανθρώπινή Του φύση, ως "Τέλειος άνθρωπος", γεννήθηκε, μεγάλωσε, εργάστηκε στο ξυλουργείο του πατέρα του, διδάχθηκε, δίδαξε και κάποτε όπως όλοι οι άνθρωποι καλώς ή κακώς, έφυγε από το Υλικό Επίπεδο.

Λέγεται από τους πνευματικούς Διδασκάλους οτι ο Ιησούς αρχικά διδάχθηκε από τους Εσσαίους *(ήταν και ο ίδιος Εσσαίος)* και αργότερα από Ινδούς Βραχμάνους.

Αντίθετα, ο Χριστός, η Θεϊκή φύση του Ιησού, ως "Τέλειος Θεός", είναι αιώνιος και άφθαρτος. Γι' αυτή ακριβώς τη θεία φύση Του μίλαγε στους Εβραίους, όταν τους έλεγε:

"..... Είμαι παλαιότερος του Αβραάμ…. ο Αβραάμ ο πατήρ σας είχεν αγαλλίασιν να ίδη την ημέραν την εμήν και είδε και εχάρη ... Είπον, λοιπόν, οι Ιουδαίοι προς Αυτόν, πεντήκοντα έτη δεν έχεις έτι και είδες τον Αβραάμ; ... **Είπε προς αυτούς ο Ιησούς.** ***Αληθώς σας λέγω πριν γίνει ο Αβραάμ εγώ είμαι....."*** *(Ιωαν.η:52-58)*

Και σε κάποια άλλη περίπτωση, ο Ιησούς είπε σε αυτούς που παρακολουθούσαν τη διδασκαλία Του: ***".... Εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος ...."*** *(Ματθ. κη:20)* .

Αυτό σημαίνει ότι «θα βρίσκομαι πάνω στη Γη, όσο θα υπάρχουν άνθρωποι και ζουν πάνω σ'αυτή». Και εδώ είναι η μεγάλη πρόκληση: Κάτι που δε διδάσκεται στις Θεολογικές σχολές, κάτι που δε γνωρίζουν και δε θέλουν να ακούσουν οι θεολόγοι, αλλά που αποτελεί κοινό τόπο για όλους τους μεγάλους μύστες, τους αγίους και τους μεγάλους Διδασκάλους, ότι δηλαδή ο Ιησούς **ως άνθρωπος** κάποτε έφυγε από το Υλικό Επίπεδο, αλλά ως Χριστός, ως *"ενσαρκωμένος Λόγος"*, όπως και ο Ίδιος το βεβαιώνει, **βρισκόταν** πάντοτε πάνω στη Γη και *"πριν από τον Αβραάμ"*, **βρίσκεται** σήμερα στις μέρες μας και **θα βρίσκεται** πάντα, όσο υπάρχουν άνθρωποι πάνω σ'αυτό τον πλανήτη. *"Μέχρι τη συντέλεια του αιώνος"*.

Ο μεγάλος άγιος και μύστης του Χριστιανισμού, ο Άγιος Αυγουστίνος, ο μέγιστος Πατέρας της Δυτικής Χριστιανικής εκκλησίας, μας δίνει την ίδια διαβεβαίωση, ότι δηλαδή ο Χριστός υπήρξε ως Ιησούς και θα υπάρχει πάντοτε ως Χριστός πάνω στη γη:

"…. Αυτό που ονομάζουμε Χριστιανική θρησκεία *(θρησκεία του Χριστού)**, υπήρχε από τα πολύ αρχαία χρόνια και από τότε δεν έπαψε να υπάρχει. Υπήρχε από τότε που εμφανίστηκε το ανθρώπινο είδος μέχρι τις ημέρες που ο Χριστός ενσαρκώθηκε ως Ιησούς και η αληθινή θρησκεία που ήδη υπήρχε, άρχισε να ονομάζεται Χριστιανισμός. Αυτός ο Χριστός που προϋπήρχε, θα υπάρχει πάντα πάνω στη Γη, ακόμα κι όταν αυτό που ονομάζουμε σήμερα Χριστιανισμό, μπορεί κάποτε να έχει λάβει άλλο όνομα…".*** *(Αυγουστίνος Επιστ. Βιβλ.1,XIII,3)*

Ο Ιησούς ως άνθρωπος, όταν τελείωσε την Αποστολή του πάνω στη Γη, έφυγε, παρακαλώντας τον Πατέρα Του να φροντίσει τους αγαπημένους του μαθητές που θα άφηνε πίσω Του.

"…. Το έργο το οποίον μοι έδωκας διά να κάνω το ετελείωσα. Εφανέρωσα το όνομά Σου εις τους ανθρώπους τους οποίους Συ μοι έδωκας εκ του κόσμου… Τώρα, εγώ περί αυτών *(των μαθητών του)* ***παρακαλώ. Δεν παρακαλώ περί του κόσμου, αλλά περί εκείνων τους οποίους Συ μοι έδωκας …."*** *(Ιωαν ιζ: 4,6,9)*

Αυτή η παράκληση του Ιησού μπορεί να ακούγεται παράξενα από ένα Χριστιανό, ότι δηλαδή ο Ιησούς παρακαλεί μόνο για τους μαθητές Του, αλλά είναι απόλυτα κατανοητή σε όλη την Ανατολή. Όλοι οι μεγάλοι άγιοι και μύστες το βεβαιώνουν, ότι η σχέση πνευματικού δασκάλου και μαθητή είναι σχέση "ερωτική", με τη μεταφυσική βέβαια έννοια της λέξης. Αλλά και για τους μαθητές η αγάπη τους για τον Θεάνθρωπο είναι αμέτρητη και απεριόριστη, καθώς γνωριζουν ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος ούτε άλλος δρόμος για την επιστροφή των ψυχών τους στον Οίκο του Πατέρα.

Τι λένε οι μύστες και οι Πνευματικοί Διδάσκαλοι για τον Θεάνθρωπο σε Δύση και Ανατολή

Ο Χριστός μας λένε οι μύστες είναι ένας! Είναι ο Μονογενής Υιός του Θεού! Αλλά αυτός ο Υιός, ο ενσαρκωμένος Λόγος, ο Χριστός ή Χριστή Δύναμη σύμφωνα με τη μυστικιστική ορολογία, λένε οι πνευματικοί Διδάσκαλοι ότι ενσαρκώνεται κάθε εποχή από γεννήσεως κόσμου, μέσα σε ένα διαφορετικό ανθρώπινο πόλο. Πριν 2000 χρόνια ενσαρκώθηκε στο σώμα του Ιησού από τη Ναζαρέτ. Πριν και μετά από αυτόν, για χιλιάδες και εκατομύρια ίσως χρόνια, ενσαρκωνόταν και θα εξακολουθεί να ενσαρκώνεται μέσα σε διαφορετικά ανθρώπινα σώματα ο Χριστός, για να βρίσκεται, όπως ο ίδιος φαίνεται να υπόσχεται στο Ευαγγέλιο, για πάντα πάνω στη Γη, σε ανθρώπινη μορφή, καθώς ο άνθρωπος μπορεί να διδαχθεί μόνο από άνθρωπο. ***"Δε θέλω σας εγκαταλείψει μέχρι τη συντέλεια του κόσμου"*** έλεγε στον κόσμο που τον ακολουθούσε.

Η Θεία φύση του Θεανθρώπου, ο Λόγος, μετά την αποχώρηση του Ιησού από το

γήινο προσκήνιο, ενσαρκώθηκε μέσα σε ένα άλλο σώμα και μετά σε άλλο και σε άλλο μέχρι τις μέρες μας, και θα εξακολουθεί να ενσαρκώνεται μέσα σε κάποιο ανθρώπινο σώμα, όσο υπάρχουν άνθρωποι πάνω σε αυτή τη Γη. Αλλά και πριν τον Ιησού, από καταβολής κόσμου, ο ένας και μοναδικός Υιός - Λόγος ενσαρκωνόταν σε διάφορα ανθρώπινα σώματα σύμφωνα με το Σχέδιο του Πατέρα. Ο κρίκος των Θεανθρώπων ή Τελείων Διδασκάλων είναι ατέλειωτος μέσα στην ιστορία της ανθρωπότητας. Όμως η Χριστή Δύναμη, ο Χριστός, που λειτουργεί μέσα από αυτόν τον κρίκο, είναι ένας.

Αν ο Θεός είναι ένας Δίκαιος και Φιλεύσπλαχνος Πατέρας κι εμείς δεν είμαστε παρά αδέλφια κάτω από την Πατρότητά Του, γιατί θα έστελνε τον Μονογενή Υιό Του πάνω στη Γη, να διδάξει μόνο μια χούφτα Εβραίους, για κάτι λιγότερο από τρία χρόνια, που στο τέλος τον σταύρωσαν και θα στερούσε αυτή την ύψιστη ευλογία της παρουσίας του Υιού Του, μεταξύ μας, στα τρισεκατομμύρια των ανθρώπων που έζησαν πριν από τον Ιησού και τα τρισεκατομμύρια των ανθρώπων που θα ζήσουν μετά από Αυτόν;

Όλες αυτές τις ενσαρκωμένες ψυχές ο Φιλεύσπλαχνος και Δίκαιος Πατέρας δεν τις σκέφθηκε; Δεν ήταν παιδιά Του; Δεν τα αγαπούσε και δεν τα αγαπάει; Είναι αστεία και παιδαριώδης η άποψη των ιερέων που παραφράζοντας επιλεκτικά τα πολλαπλώς ταλαιπωρημένα, από τις παρεμβάσεις και προσθαφαιρέσεις, ιερά κείμενα, μας λένε ότι: «ο Ιησούς δίδαξε τρεις μέρες τους πεθαμένους και όποιος πεθαμένος πίστεψε, σώθηκε, ενώ οι άλλοι θα παραμένουν και θα καίγονται εσαεί στις φλόγες της κόλασης».

Οι μύστες από τα πολύ παλιά χρόνια αλλά και οι επιστήμονες σήμερα μας λένε, ότι άνθρωποι πάνω στη Γη έχουν ζήσει για πολλά εκατομμύρια χρόνια. Μιλούν για τη Λεμούρια εποχή και για άλλες ακόμα παλαιότερες εποχές.

Οι μεγάλοι Διδάσκαλοι όλων των εποχών δίδαξαν αυτό που διαβάζουμε και εμείς στα Ευαγγέλια, ότι δηλαδή η Χριστή Δύναμη, ο Θεάνθρωπος, το Φως του κόσμου, ***"Ο Λόγος που έγινε σάρκα και κατώκησεν μεταξύ ημών",*** υπήρχε ανέκαθεν, υπάρχει και σήμερα και θα υπάρχει για πάντα πάνω στη Γη, όσο θα υπάρχουν άνθρωποι.

Την αναγκαιότητα της διαρκούς ύπαρξης ενός Θεανθρώπου πάνω στη Γη την αντι-λαμβανόμαστε, όταν διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο του μεγάλου μύστη Ιωάννη, τα λόγια του Κυρίου:

" ..... εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι' εμού. Εάν γνωρίσετε εμέ, και τον Πατέρα μου ηθέλετε γνωρίσει....."

"..... πάντα παρεδόθησαν εις εμέ από του Πατρός μου και ουδείς γιγνώσκει τον Υιόν, ειμή μόνον ο Πατήρ. Ουδέ τον Πατέρα γιγνώσκει τις, ειμή μόνον ο Υιός και εις όντινα θέλη ο Υιός να αποκαλύψη Αυτόν....." *(Ματθ ια:27)*

" ..... εγώ είμαι μεθ'υμών πάσας τας ημέρας μέχρι της συντελείας του αιώνος....." *(Ματθ κη:20)*

Τα πιο πάνω εδάφια μας βεβαιώνουν ότι:

Αυτή η επιστροφή του ανθρώπου *(της ψυχής του)* στη Θεία Ουσία, η Θέωση, είναι προγραμματισμένη από τον Ίδιο τον Πατέρα και θα επιτευχθεί αργά ή γρήγορα με όλες τις ανθρώπινες ψυχές. Αυτό είναι το πεπρωμένο των ψυχών. Η Θέωση των ψυχών όλων των ανθρώπων.

Σε αυτή όμως τη Θέωση μόνον ο Θεάνθρωπος μπορεί να οδηγήσει τις ψυχές και αυτό το επιβεβαιώνει και ο ίδιος ο Ιησούς όταν λέει:

"Ουδείς δύναται να έλθη προς εμέ, εάν δεν ελκύση αυτόν ο Πατήρ ο πέμψας με". *(Ιωαν στ:44) και*

"Ουδείς δύναται να έλθη προς εμέ, εάν δεν είναι δεδομένον υπό του Πατρός μου". *(Ιωανστ: 65)*

Αυτό σημαίνει ότι: Μόνο με τη Θεία Χάρη μπορεί κανείς να συναντήσει το Θεάνθρωπο της κάθε εποχής.

Αν λοιπόν ο Θεάνθρωπος δεν ήταν πάντοτε πάνω στη Γη, πώς θα Τον εύρισκαν οι άνθρωποι όλων των εποχών, για να τους οδηγήσει στον Πατέρα; Μέσα από τα ιερά βιβλία που δεν ξέρουμε πότε και από ποιους γράφτηκαν ή μέσω της ευλογίας των εκκλησιαστικών αξιοματούχων που μεταξύ τους αυτοαποκαλούνται "άγιοι" ; Μήπως από τα ιερά Ευαγγέλια που μέσα στους αιώνες έχουν τόσο παραποιηθεί, ώστε τον Ιησού, την προσωποποίηση της αγνότητας, της ταπεινότητας, της αγάπης και της συγνώμης, τον παρουσιάζουν άλλοτε σαν τιμωρό που καταριέται μια συκιά να ξεραθεί, γιατί το μήνα Απρίλιο δεν είχε σύκα και άλλοτε τον παρουσιάζουν σαν ένα φανατικό ταραξία που αναποδογυρίζει τα τραπέζια των εμπόρων στο Ναό του Σολωμόντος; Είναι δυνατόν ένας Θεάνθρωπος να διακατέχεται από θυμό και βιαιότητα; Είναι δυνατόν Αυτός που λέει «Αν σε χτυπήσουν στο πρόσωπο από τη μιά μεριά, να στρίψεις και την άλλη» ή «Να συγχωρούμε οχι επτά αλλά εβδομήντα επτά φορές», ο Ιδιος να είναι τιμωρός, να αναποδογυρίζει τραπέζια και να δέρνει με μαστίγιο τους εμπόρους;

"....Ιδών μίαν συκήν επί της οδού ήλθε προς αυτήν και ουδέν ηύρεν επ'αυτής, ειμή φύλλα μόνον και λέγει προς αυτήν να μη γείνη πλέον από σου καρπός εις τον αιώνα. Και πορευθής εξηράνθη η συκή ...." *(Ματθ κα:19)*

"....Και ανέτρεψε τα καθίσματα των πωλούντων τας περιστεράς...." *(Ματθ κα:12)*

Τα βιβλία, οι ιεροτελεστίες, τα τυπικά και οι θρησκευτικοί ηγέτες δεν είναι ποτέ δυνατό να οδηγήσουν τον άνθρωπο *(τη ψυχή του)* στο πεπρωμένο του, στη Θέωση. Μόνο ο Θεάνθρωπος είναι ικανός και από το Θεό εντεταλμένος να επιτελέσει αυτό το νομοτελειακό Εργο του Σωτήρα και γι'αυτό ο Πατέρας έχει προβλέψει, ώστε ο Μονογενής Υιός Του να βρίσκεται πάντοτε ανάμεσά μας πάνω στη γη, όλες τις εποχές, μέσα σε κάποιο ανθρώπινο Πόλο, ζωντανός και ενεργός, για να μπορεί να μας μιλάει, να μας διδάσκει και να μας οδηγεί και εξωτερικά αλλά κυρίως Εσωτερικά στο Πνευματικό Μονοπάτι.

Ο Ιησούς στα τρία χρόνια που δίδαξε, στους μεν "όχλους" έδωσε την "Εξωτερική Διδασκαλία" με παραβολές και παρομοιώσεις, ενώ για τους μαθητές Του επεφύλαξε καλύτερη τύχη. Τους έδωσε την "Εσωτερική διδασκαλία", αυτή που, όπως τους έλεγε, δεν γνώριζαν ούτε σοφοί ούτε προφήτες.

" ..... Εις εσάς εδόθη να γνωρίσητε τά μυστήρια της Βασιλείας του Θεού, εις δε τούς λοιπούς διά παραβολών ....." *(Λουκ η:10)*

" .....Εις εσάς εδόθη να γνωρίσητε το μυστήριον της Βασιλείας των Ουρανών, εις εκείνους δε τους έξω δια παραβολών τα πάντα γίνονται ...." *(Μαρκ δ:11)*

" .....Εις εσάς εδόθη να γνωρίσητε τα μυστήρια της Βασιλείας των Ουρανών, εις

εκείνους όμως δεν εδόθη ....." *(Ματθ ιγ:11)*

Κι ακόμα, λίγο πριν φύγει από το γήινο επίπεδο, μίλησε στους βαπτισμένους *(μυημένους)* μαθητές Του για την "Εσωτερική Διδασκαλία" που επρόκειτο να λάβουν από τον "Παράκλητο" μετά την αποχώρησή Του από τη γη, για να κατακτήσουν οι ίδιοι οι μαθητές τη Βασιλεία των Ουρανών, αλλά και για να συνεχίσουν μετά από Αυτόν το Έργο Του πάνω στη Γη.

" …. Εκείνος *(ο Παράκλητος)* ***θέλει σας διδάξει πάντα και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπον προς εσάς….»*** *(Ιωαν. ιδ: 26)*

Ποιος είναι ο Παράκλητος

Πληροφορίες για τον "Παράκλητο" ή τον "Γκουρού Ντεβ" των Ινδουϊστικών παραδόσεων δεν έχουν διασωθεί μέχρι τις μέρες μας, πλην εκείνων που μας δίνει ο μεγάλος Χριστιανός μύστης Ευαγγελιστής Ιωάννης, ορισμένοι Νεοπλατωνιστές Πατέρες της εκκλησίας και οι Μεγάλοι Μύστες και πνευματικοί Διδάσκαλοι της Ανατολής.

Η έννοια του Παράκλητου της Βίβλου είναι ταυτόσημη με αυτή του Γκουρού Ντεβ των Ινδουιστών. Διδάχθηκε από όλους τους μεγάλους Διδασκάλους όλων των εποχών, ακόμα και πριν από την εποχή που έζησε ο Αβραάμ.

"Παράκλητος" στα Ελληνικά, στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη και "Γκουρού Ντεβ" στα Σανσκριτικά, είναι ο Εσωτερικός Διδάσκαλος. Είναι ο Θεάνθρωπος στην Αστρική του μορφή. Είναι αυτός που με τη Θεία Χάρη και με την αφοσίωση, την προσπάθεια και την εξανθρώπιση του μαθητή, παρουσιάζεται στο διαλογισμό, την προσευχή και την παράκλησή του και του προσφέρει την "Εσωτερική διδασκαλία".

Και εδώ θα κάνουμε μιά διευκρίνιση για τους όρους "προσευχή" και "διαλογισμός". Διαλογισμός στην ουσία είναι η ανώτερη μορφή προσευχής και η έννοια του Παρά-κλητου είναι συνυφασμένη με την έννοια του διαλογισμού.

Είναι γεγονός ότι από τους μοναχούς, τους αντιγραφείς και τους μεταφραστές των Ευαγγελίων από τα Ελληνικά στα Εβραϊκά κι από τα Εβραϊκά στα Αραμαϊκά και από τα Αραμαϊκά στα Ελληνικά, όπως διασώθηκαν μέχρι σήμερα, οι έννοιες του διαλογισμού και της προσευχής, δε διατήρησαν την αρχική σημασία τους, καθώς τα χρόνια εκείνα αυτές οι δύο έννοιες αποδίδονταν με τον ίδιο όρο. Στα Εβραϊκά και τα Αραμαϊκά υπήρχε μόνο μία λέξη που απέδιδε τις δύο φαινομενικά διαφορετικές έννοιες, προσευχή - διαλογισμός.

Όταν διαβάζουμε ότι ο Ιησούς προσευχόταν όλο το βράδι στον Κήπο της Γεσθημανή, προφανώς σημαίνει ότι βρισκόταν μέσα από το διαλογισμό του σε επαφή με τον Πατέρα, γιατί μια προσευχή κρατάει λίγη ώρα, ενώ σε σιωπηλό διαλογισμό μπορεί να παραμείνει κανείς ακόμα και μέρες.

Ο Σωκράτης μετά τη μάχη της Ποτίδαιας μας λέει ο Αλκιβιάδης πως παρέμεινε σε σιωπηλό διαλογισμό 24 ώρες και αυτό βέβαια γιατί ο Σωκράτης δεν ήταν απλά ένας

σοφός λόγιος αλλά ένας μεγάλος πνευματικός δάσκαλος.

Αναφερόμενος, λοιπόν, ο Ιησούς στον Παράκλητο, είπε στους μαθητές Του:
"..... Τας εντολάς μου φυλάξατε κι εγώ θέλω παρακαλέσω τον Πατέρα και θέλει σας αποστείλει τον Παράκλητο, δια να μένη μεθ' υμών εις τον αιώνα.... το Πνεύμα της αλήθειας το οποίον ο κόσμος δεν δύναται να γνωρίσει, διότι δεν βλέπει αυτό, ουδέ γνωρίζει αυτό, σεις όμως θέλετε γνωρίσει Αυτόν, διότι μένει μεθ' υμών και εν υμίν θέλει είσθαι.... Δεν θέλω σας αφήσει ορφανούς, έρχομαι προς εσάς. Έτι ολίγον και ο κόσμος δεν με βλέπει, σεις όμως θέλετε με βλέπετε *(στο διαλογισμό σας)* ***να ζω και σεις θέλετε ζή με τον Παράκλητο.*** *(Ιωαν ιδ: 15-19).*

Στη συνέχεια τους λέει:
"..... Ταύτα ελάλησα προς εσάς, ενώ ευρίσκομαι μεθ'υμών. Ο δε Παράκλητος, τον οποίον θέλει πέμψει ο Πατήρ εν τω ονόματί μου, εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα τα άνωθεν και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπον προς εσάς....." *(Ιωαν ιδ:25-26)*
"....Εν τη οικία του Πατρός μου είναι πολλά οικήματα... Υπάγω να σας ετοιμάσω τόπον και πάλιν έρχομαι και θέλω σας παραλάβω προς εμαυτόν και σας οδηγήσω, δια να έρχεστε και εσείς όπου είμαι εγώ...." *(Ιωαν ιδ:2-3)*
"..... Συμφέρει εις εσάς να απέλθω εγώ, διότι αν δεν απέλθω, ο Παράκλητος δεν θέλει έλθει προς εσάς ....." *(Ιωαν ιστ:7)*

Αυτό γιατί οι μαθητές του Ιησού απολάμβαναν την καθημερινότητα μαζί Του και δεν φρόντιζαν την πνευματική τους ανάπτυξη με εσωστροφή και διαλογισμό, όπως έγινε αργότερα με υπόδειξή Του λίγο πριν σταυρωθεί, όπου τους είπε.
".... Ετι πολλά έχω να είπω προς εσάς, δεν δύνασθε όμως να βαστάζητε αυτά .....όταν όμως έλθη ο Παράκλητος, εκείνος θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν την αλήθεια .... εκείνος θέλει δοξάσει εμέ, διότι εκ του εμού θέλει λάβει και αναγγείλει προς εσάς...." *(Ιωαν ιστ:12-14)*
"....Τότε, τινές εκ των μαθητών αυτού είπον προς αλλήλους. Τι είναι τούτο το οποίον λέγει; ολίγον και δεν με βλέπετε και πάλιν ολίγον και θέλετε με ίδει; τούτο τι είναι το οποίον λέγει το "ολίγον"; Δεν εξεύρομεν τι λαλεί. Ενοήσας λοιπόν ο Ιησούς, είπε "αληθώς, αληθώς σας λέγω ότι σεις θέλετε κλαύσει και θρηνήσει, η λύπη σας όμως θέλει μεταβληθή εις χαράν ... θέλει χαρεί η καρδία σας και την χαρά σας ουδείς αφαιρέσει από σας ... έρχεται γαρ η ώρα, ότε δεν θέλω σας λαλήσει πλεον διά παραβολών, αλλά παρρησία θέλω σας αναγγείλει περί του Πατρός...."*(Ιωαν ιστ:17-25)*

Μελετώντας αυτές τις περικοπές του Ευαγγελίου, βλέπουμε τον Ιησού να υπόσχεται, **όχι στα πλήθη αλλά στους μαθητές Του**, ότι αν τηρήσουν τις Εντολές Του, μετά την αποχώρησή Του από τη γη, δε θα τους εγκαταλείψει, αλλά θα ξαναέρθει κοντά τους όχι με σάρκινο σώμα, αλλά με τη μορφή πνεύματος, ως **Παράκλητος,** για να συνεχίσει τη διδασκαλία Του, όχι πλέον με παραβολές αλλά ευθέως *(παρρησία)* και θα τους αποκαλύψει το Δρόμο που οδηγεί στον Πατέρα, γεγονός που δεν μπορούσε να λάβει χώρα, τότε που η διάνοιά τους ήταν ακόμα περιορισμένη. Στο τέλος, ο Διδάσκαλος Ιησούς λέει στους μαθητές Του να μη στεναχωρηθούν που θα χάσουν τη

φυσική Του μορφή, διότι θα χαρούν πολύ, όταν Τον δουν σαν πνεύμα με τη μορφή του Παράκλητου. Είναι ωφέλειά σας να φύγω ως άνθρωπος και να έρθω ως Παράκλητος, τους λέει, και τους προτρέπει να περιμένουν στην Ιερουσαλήμ ασκούμενοι στο διαλογισμό τους, μέχρι να τους δοθεί η Χάρη και να αποκτήσουν Εσωτερική όραση. ***"... Εγώ θέλω σας αποστείλει την επαγγελίαν του Πατρός μου. Σεις δε καθήσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ, εωσού ενδυθήτε δύναμιν εξ ύψους ...."*** *(Λουκ κδ:49)*

Η ωφέλεια θα προέκυπτε, γιατί όπως αναφέρθηκε, οι μαθητές Του έδιναν την προσοχή τους στα γεγονότα της καθημερινότητας και όχι στο Εσωτερικό μήνυμα του Θεανθρώπου και έτσι όσο ο Ιησούς βρισκόταν κοντά τους, η προσοχή τους ήταν στην εξωτερική διδασκαλία κι όχι στην Εσωτερική, που ήταν η βάση για την πνευματική τους πρόοδο.

Κατά τη διάρκεια των πολλάπλών ενσαρκώσεων του ανθρώπου, μπορεί πολλοί δάσκαλοι να τον διδάξουν και να τον προετοιμάσουν, όμως τελικά, ο Θεάνθρωπος και μόνο αυτός είναι εκείνος που κάποτε μέσα στις χιλιετίες θα αναλάβει το Έργο της επιστροφής του στο Βασίλειο του Πατέρα, στη Θέωση. Όλοι οι άνθρωποι κάποτε θα συναντήσουν τον Θεάνθρωπο της εποχής τους και αυτός θα τους δείξει το Δρόμο. Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις. Για το Θεό Πατέρα δεν υπάρχουν καλά και κακά παιδιά. Όλοι μια μέρα με τη Χάρη Του θα γυρίσουμε κοντά Του και Εκείνος που θα μας οδηγήσει στην Πατρική Αγκαλιά Του θα είναι ο Μονογενής Υιός Του, ο Θεάνθρωπος της κάθε εποχής.

« …. Όλοι οι άγιοι έχουν ένα παρελθόν και όλοι οι αμαρτωλοί ένα μέλλον …», μας έλεγε ο Τέλειος Διδάσκαλος Κιρπάλ.

Τώρα όμως μας γεννιέται και ένα άλλο μεγάλο ερώτημα …

«Πότε ο Θεός δίνει τη Χάρη Του σε έναν άνθρωπο, ώστε αυτός να συναντήσει τον Υιό Του και ο Υιός να οδηγήσει την ψυχή του στη Θέωση»;

Όπως ήδη αναφέρθηκε ο νους του ανθρώπου είναι τελείως προσκολλημένος και αλληλοεξαρτώμενος με την ψυχή, καθόλη τη διάρκεια της μακραίωνης παραμονή και των δύο στους κατώτερους κόσμους. Όταν ο νους κατά την περίοδο αυτή και μέσα από τις πολλάπλές ενσαρκώσεις της ψυχής σε διάφορα είδη ζωής, πάρει εμπειρίες και μαθήματα, έρχεται μια στιγμή που «ωριμάζει» και τότε παύει να είναι πρόθυμος να εξυπηρετεί τις επιθυμίες του Αστρικού σώματος και να αναγκάζει και την ψυχή να συμμετέχει σε αυτές. Τότε η ψυχή ανακουφισμένη από τους περιορισμούς στους οποίους την υπέβαλε ο νους, αρχίζει να υπερεπιθυμεί την επιστροφή της στη Βασιλεία των Ουρανών. Ακριβώς σε αυτή τη χρονική περίοδο ο Πατέρας ακούει την απεγνωσμένη κραυγή αυτής της ψυχής και την οδηγεί στα πόδια του Θεανθρώπου της εποχής. Τότε Αυτός αναλαμβάνει, αρχικά με την υλική του υπόσταση ως ο ζωντανός Θεάνθρωπος και αργότερα ως Εσωτερικός Διδάσκαλος ή Παράκλητος, να της δείξει τον Εσωτερικό δρόμο και να την συνοδεύσει πίσω στην Αγκαλιά του Πατέρα, δηλαδή στη

Θέωση.
Τότε το ταξίδι της ψυχής θα έχει τελειώσει και η ίδια η ψυχή θα συνεχίσει να ζει ατελείωτους αιώνες σαν μια μονάδα συνειδητότητας, στην περιοχή του καθαρού πνεύματος, ή Sach Khand.

Όταν ο νους πάψει να επιζητάει τις χαρές και τις απολαύσεις για να εξυπηρετεί τις επιθυμίες του Αστρικού σώματος, αρχίζει να αντιλαμβάνεται τις ανώτερες αξίες της ζωής και τότε αρχίζει να δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την επιστροφή της ψυχής στην Πατρίδα της, στην Θεία Αγκαλιά του Πατέρα. Τότε ο άνθρωπος, θα ελκύσει τη Θεία Χάρη και θα συναντήσει τον Θεάνθρωπο της εποχής του και Εκείνος αρχικά στην υλική του μορφή σαν ζωντανός Διδάσκαλος και αργότερα στην Αστρική του μορφή σαν Παράκλητος ή Εσωτερικός Διδάσκαλος, θα τον καθοδηγήσει στην πορεία του στο Εσωτερικό Μονοπάτι.

".... Εν εκείνη την ημέρα σεις θέλετε γνωρίσει ότι εγώ είμαι εν τω Πατρί μου και σεις εν εμοί και εγώ εν υμίν...." *(Ιωαν ιδ:20)*

"..... Ταύτα ελάλησα προς εσάς, ενώ βρίσκομαι μεθ' υμών. Ο δε Παράκλητος .... εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπον προς εσάς..... έτι πολλά έχω να είπω προς εσάς, δεν δύνασθε όμως τώρα να βαστάζητε αυτά. Όταν δε έλθη ο Παράκλητος, θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν την αλήθειαν...." *(Ιωαν ιστ:12)*

Αυτή η “αλήθεια” είναι ο Δρόμος για τη Θέωση, που μόνο ο Θεάνθρωπος μπορεί να μας πάρει από το χέρι και να μας οδηγήσει σ'αυτή. Μόνο ο Υιός που Τον γνωρίζει, μπορεί να αποκαλύψει και σε μας τον Πατέρα.

“…. Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι έμού….”. *(Ιωαν ιδ:9)*

Έτσι εξηγούνται τα λόγια του Ιησού, όταν λέει:

"..... Η Βασιλεία των Ουρανών είναι εντός υμών ...." *(Λουκ ιζ:21)*

"..... Ότε επιθυμίσετε να ίδητε τον Υιόν του Θεού και θέλουσι σας είπουν, ιδού εδώ είναι ή εκεί είναι, μην υπάγετε. Αυτός θέλει είναι εντός ημών, ως η αστραπή η απαστράπτουσα εις τον ουρανόν *(Αστρική μορφή του Διδασκάλου, ο Παράκλητος)*. ***Αυτός θέλει είναι ο Υιός του Θεού ..."***

Αυτή τη Βασιλεία των Ουρανών ο άνθρωπος μπορεί να βιώσει μόνο με προσευχή, εσωστροφή και διαλογισμό. Αυτή η Βασιλεία των Ουρανών δε βιώνεται σε κάποιο άγνωστο μακρινό μέλλον, αλλά μπορεί να βιωθεί σε αυτή μας τη ζωή, εδώ και τώρα, κι αυτή είναι μια θεμελιώδης αρχή του Μυστικισμού ή πιο σωστά **αυτός είναι ο Μυστικισμός**.

Για την Αστρική μορφή Του, ως Παράκλητο, μιλάει ο Ιησούς, όταν λέει στους μυημένους μαθητές Του:

"…. Ιδέτε τας χείρας μου και τους πόδας μου ότι αυτός εγώ είμαι. Ψηλαφήσατέ με και ίδετε ότι πνεύμα είμαι, σάρκα και οστέα δεν έχω. Τότε διήνοιξεν αυτών τόν νουν διά να καταλάβωσι τας Γραφάς, περί του Παρακλήτου...." *(Λουκ κδ:39,45)*

Στο Ευαγγέλιο του Μάρκου διαβάζουμε για μία Εσωτερική εμπειρία που είχαν τρεις μαθητές του Ιησού, όταν τους ανέβασε σε "όρος υψηλόν" και τους έβαλε σε διαλο-γισμό. Εκεί Τον είδαν στην Αστρική Του μορφή και περιγράφουν ότι τα ιμάτιά Του ήταν τόσο λαμπερά, που δεν υπάρχει πλύστης πάνω στη Γη που να μπορεί να τα λευκάνει σε αυτό το βαθμό. Σε αυτή την Αστρική του μορφή, ο Ιησούς συνομιλούσε με το Μωυσή και τον Ηλία και στο τέλος αυτής της Εσωτερικής τους εμπειρίας, ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: ***"… Να μην αναφέρουν τίποτα σχετικά με αυτή τους την εμπειρία…",*** γιατί όλοι οι Τέλειοι Διδάσκαλοι ζητούν από τους μαθητές τους να μην αναφέρουν ποτέ και σε κανένα, εκτός από τον ίδιο τον Διδάσκαλό τους, τις Εσωτερικές τους εμπειρίες. *(Αυτός είναι και ο λόγος που ο Ιωάννης είναι ο μόνος από τους Ευαγγελιστές που **δεν** αναφέρει στο Ευαγγέλιο του αυτό το γεγονός, γιατί γι' αυτόν ήταν μια Εσωτερική εμπειρία).*

".... Και μεθ' ημέρας έξ, παραλαμβάνει ο Ιησούς τον Πέτρον και τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην και αναβιβάζει αυτούς εις όρος υψηλόν κατ' ιδίαν μόνους και μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών. Ενώ προσηύχετο, ηλλοιώθη η όψις του προσώπου αυτού και τα ιμάτια αυτού έγειναν στιλπνά, λευκά λίαν ως χιών, οποία λευκαντής επί της γης δεν δύναται να λευκάνη. Και εφάνη εις αυτούς ο Ηλίας μετά του Μωϋσέως και ήσαν συλλαλούντες μετά του Ιησού. Και αποκριθείς ο Πέτρος λέγει προς τον Ιησούν, ¨Ραββί, καλόν είναι να ήμεθα εδώ και ας κάμωμεν τρεις σκηνάς. Δια εσέ μίαν και δια τον Μωϋσήν μίαν και δια τον Ηλίαν μίαν¨. Διότι δεν ήξευρε τι να είπη, επειδή ήσαν πεφοβισμένοι. Και νεφέλη επεσκίασεν αυτούς και ήλθε φωνή εκ της νεφέλης, λέγουσα, ούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός. Αυτού ακούετε. Και εξαίφνης περιβλέψαντες δεν είδον πλέον ουδένα, αλλά τον Ιησούν μόνον μεθ'αυτών. Ενώ δε κατέβαινον από του όρους, παρήγγειλεν εις αυτούς να μη διηγηθώσιν εις μηδένα όσα είδον ..." *(Μάρκ θ:2-9) και (Λουκ θ:28-29).*

Μετά από όλα αυτά μας δημιουργείται κι ένα άλλο τελικό ερώτημα :

«Πώς μπορούμε να συναντήσουμε τον Θεάνθρωπο της εποχής μας»;

Η ιερότερη και η πιο ευλογημένη στιγμή που μπορεί να γνωρίσει ο άνθρωπος πάνω στη Γη είναι, όταν κάποτε λάβει τη Θεία Χάρη, να έρθει στα Ιερά πόδια του Θεανθρώπου της εποχής του, να μυηθεί απ' Αυτόν και να γίνει μαθητής Του. Αυτή η στιγμή σηματοδοτεί την αρχή του ταξιδιού για την επιστροφή της ψυχής του, στη Βασιλεία των Ουρανών. Διαβάζουμε στον Ιωάννη ότι:

"…. Ουδείς γνωρίσει τον Υιόν, εάν δεν είναι δεδομένο υπό του Πατρός μου….". *(Ιωαν στ: 65)*

Αν δεν λάβουμε δηλαδή τη Χάρη του Θεού Πατέρα εμείς δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε τον Υιό Του. Εμείς χωρίς τη Θεία Χάρη μπορεί να περάσουμε δίπλα Του, να αγγίξουμε τον Θεάνθρωπο και να μη Τον αναγνωρίσουμε. Όπως αναφέρεται για τους μαθητές του Ιησού, πλην του Πέτρου, για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα όλοι τους, τον έβλεπαν μάλλον σαν θαυματοποιό και όχι σαν την ενανθρώπιση του ίδιου του Θεού. Δεν είχαν καταλάβει τι σημαίνει να έχουν βαπτιστεί *(μυηθεί)* από ένα Θεάνθρωπο.

Όταν κάποτε τους ρώτησε "***Τίνα με λέγουσι ότι είμαι εγώ ο Υιός του ανθρώπου";*** κανείς πλην του Πέτρου δεν ήξερε να του απαντήσει. Τους μιλούσε για τον Παράκλητο και δεν καταλάβαιναν. Πέρασε καιρός όπως λέει ο Λουκάς **"*…ώστε να διανοιχθεί ο νους τους και να καταλάβουσι τας Γραφάς περί του Παρακλήτου…."*** *(Λουκάς κδ: 39,45)*

Πώς όμως εμείς μπορούμε να ελκύσουμε τη Θεία Χάρη, ώστε ο Υιός να μας επιλέξει, προκειμένου να μας οδηγήσει στη Θέωση, γιατί ο Ιησούς λέει στους μαθητές του πως :

"....Σεις δεν εξελέξατε εμέ, αλλά εγώ εξέλεξα εσάς ...." *(Ιωαν ιε:16)*

"....Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι'εμού ....." *(Ιωαν ιδ:6),*

Πώς μπορούμε λοιπόν να έλξουμε τη Θεία Χάρη, ώστε ο Πατέρας να μας οδηγήσει στα πόδια του Υιού; Πώς μπορούμε να βρούμε τον Θεάνθρωπο των ημερών μας; Την απάντηση μάς την δίνουν οι Ίδιοι οι Διδάσκαλοι: Πρέπει, μας λένε, να κάνουμε δύο πράγματα: Πρώτα να προσπαθήσουμε να αναπτύξουμε τις **θείες αρετές,** που είναι η μη βία σε λόγους, σκέψεις και πράξεις, η φιλαλήθεια, η αγνότητα, κυρίως η ταπεινό0τητα και ο απλός και μετρημένος τρόπος διαβίωσης. Η Χριστιανική ζωή δηλαδή, όπως μας έλεγαν οι δάσκαλοί μας στο σχολείο. Δεύτερον, συγχρόνως με την ανάπτυξη των αρετών αυτών, θα πρέπει να **ζητήσουμε** από τον Πατέρα τη **Χάρη και τη βοή-θειά Του** μέσα από προσευχή, εσωστροφή και διαλογισμό. Ο Πατέρας θα μας δώσει τη Χάρη Του, γιατί σ' αυτή την προσευχή, όπως μας λένε οι μεγάλοι Διδάσκαλοι, ο Θεός είναι πολύ ευήκοος και πάντα ανταποκρίνεται, φθάνει η κραυγή της ψυχής μας για Εκείνον να βγαίνει μέσα από τα κατάβαθα της καρδιάς μας και αυτό γίνεται, όταν έχουμε υπερεπιθυμία και πάθος γι' Αυτόν.

"…Αληθώς, αληθώς σας λεγω, ότι όσα αν αιτήσετε παρά του Πατρός μου εν τω ονόματί μου θέλει σας δώσει …" *(Ιωαν ιστ. 23)*

Στην Ινδία λένε οτι ο Θεός ακούει περισσότερο τη φωνή του μυρμηγκιού, όταν βγαίνει μέσα από τα βάθη της καρδιάς του, παρά την κλαγγή του ελέφαντα, όσο δυνατή κι αν είναι. Έτσι και η παράκλησή μας, για να εισακουστεί, πρέπει να είναι βαθιά και αληθινή.

Ο Μονογενής Υιός του Θεού. Αυτός που υπήρχε, που πάντα υπάρχει, και θα υπάρχει πάνω στη γη όσο υπάρχουν άνθρωποι, μέχρι που κι ο έσχατος άσωτος υιός, η κάθε ψυχή δηλαδή, να επιστρέψει στο Παλάτι του Πατέρα. Είναι ***"ο Ην, ο Ων και ο Ερχόμενος".*** Τυχόν άλλοι δάσκαλοι που μπορεί να συναντήσουμε στο Δρόμο μας κατά τη διάρκεια των διαφόρων ενσαρκώσεών μας, μπορεί να μας δώσουν κάποια βοήθεια και καθοδήγηση και γι αυτό θα πρέπει να έχουμε μεγάλο σεβασμό γι' αυτούς, όμως κανείς τους δεν μπορεί να μας οδηγήσει πάνω από τον "Τροχό της Ζωής και των Θανάτων". Να μας οδηγήσει δηλαδή, αρχικά στη Σωτηρία και αργότερα στην Αυτογνωσία και τη Θέωση. Αυτή τη διαδικασία ο Πατέρας την έχει εμπιστευθεί και αναθέσει αποκλειστικά και **μόνο στον Υιό Του**. Στον φορέα της Θεϊκής Δύναμης. Σε αυτόν έχει δώσει τη

δύνμα του δεσμείν και λύειν μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία.

Μπορεί ο καθένας από μας, με τη Χάρη Του, ανεξάρτητα από το θρήσκευμά μας, ζώντας μέσα στην καθημερινότητα, μέσα στην οικογένεια και τις υποχρεώσεις μας, σε αυτή μας τη ζωή, μπορεί να φθάσει στη Θέωση. Η μόνη προϋπόθεση, μας λένε οι Διδάσκαλοι, είναι: **Να βάλουμε αυτό το σκοπό σε πρώτη προτεραιότητα μέσα στη ζωή μας. Να βελτιωθούμε ως άνθρωποι** και να αγαπήσουμε όχι μόνο το συνάνθρωπο και τα ζώα αλλά όλη τη Θεϊκή Δημιουργία. **Και ακόμα να επιζητούμε με προσευχή και διαλογισμό τη Χάρη του Θεού**.

Η Αγάπη, η μυστικιστική Αγάπη που χαρακτηρίζεται από ευσπλαχνία, προσφορά και θυσία *(φιλεύσπλαχνος ο Πατέρας, προσφορά και θυσία ο Υιός)* αναπτύσσεται αυτόματα με τη συνεχή προσπάθειά μας να βελτιωθούμε σαν άνθρωποι και με την προσευχή μας.

Οι πνευματικοί Διδάσκαλοι μας συνιστούν να προσπαθήσουμε, να βελτιωθούμε ως άνθρωποι, ώστε να αποκτήσουμε Αγάπη και συγχρόνως να ζητήσουμε ολόθερμα τη Θεία Του Χάρη ώστε να μας φέρει στα Ιερά Πόδια του Υιού Του, προκειμένου Αυτός να μας οδηγήσει στο σκοπό της ανθρώπινής μας ύπαρξης, που είναι η Αυτογνωσία και η Θέωση.

"...Αιτείτε τη Βασιλεία των Ουρανών και πάντα προστεθείσονται υμίν ...."

Εδώ θα πρέπει να διευκρινήσουμε τους όρους "αγάπη" και "Αγάπη" καθώς "αγάπη" είναι η προσκόλληση σε ανθρώπους ζώα ή πράγματα, με κορωνίδα τη μητρική αγάπη, ενώ "Αγάπη" είναι η Μυστικιστική ή Χριστιανική Αγάπη στην οποία μόλις πιο πάνω αναφερθήκαμε και για την οποία ο Ιησούς, αναφερόμενος στους μαθητές του είπε: ***"…. Μεγαλητέραν ταύτης αγάπη δεν έχει ουδείς, του να βάλει τις την ψυχή αυτού υπέρ των φίλων του. Σεις είσθε οι φίλοι μου…."*** *(Ιωαν. ιε: 13)*

Οι Θεάνθρωποι ποτέ δεν κάνουν κρίσεις για το ποια είναι καλή θρησκεία και ποια είναι καλύτερη, ποιος είναι άγιος και ποιος αγιότερος. Η Διδασκαλία Τους είναι πάνω από όλες τις θρησκείες και πάνω από όλες τις φιλοσοφίες. Δε μας ζητάνε ποτέ να αλλάξουμε θρήσκευμα ή να εγκαταλείψουμε τα ήθη και τα έθιμά μας. Δεν κάνουν θαύματα, προφητείες και προβλέψεις. Μας λένε ότι για να υπάρχουν τόσες θρησκείες, τόσοι άγιοι και τόσοι μύστες, σημαίνει ότι χρειάζονται. Έτσι είναι το Θείο Σχέδιο. Αν κάτι δε χρειαζόταν ο Θεός, δε θα είχε επιτρέψει να υπάρχει. Όλα λειτουργούν σύμφωνα με το Θείο Σχέδιο και κάτω από το Θεληµά Του.

Ένας μεγάλος άγιος στην Ινδία, ο Σανκάρα, έλεγε: «***Μην απατάσθε. Για ό,τι υπάρχει, υπάρχει λόγος που υπάρχει. Τίποτα δεν είναι τυχαίο, τίποτα δε γίνεται χωρίς και ενάντια στο Θείο Θέλημά Του***».

Οι Θεάνθρωποι συνιστούν στους μαθητές τους ένα μονοπάτι "Θετικού μυστικισμού" που σημαίνει όχι άρνηση για ζωή, τεμπελιά, απομόνωση και στέρηση. Αλλά το εκ διαμέτρου αντίθετο. Μας ζητούν να βγάζουμε το ψωμί μας με τίμια μέσα, να μη ζούμε σε βάρος άλλων και να δίνουμε ένα μέρος των χρημάτων μας, όχι σε ζητιάνους αλλά σε φτωχούς και στερημένους. Να φροντίζουμε να εκπληρώνουμε με τον καλύτερο

δυνατό τρόπο τις υποχρεώσεις μας προς την οικογένειά μας και το κοινωνικό μας σύνολο και να διεκδικούμε τα δικαιώματά μας και τα δικαιώματα των συνανθρώπων μας με νόμιμα μέσα.

Όσον αφορά την Αποστολή των Θεανθρώπων πάνω στη Γη: **Η κύρια Αποστολή τους είναι να μας δείξουν τον τρόπο να επικοινωνήσουμε Εσωτερικά με την Αστρική Μορφή τους, για να μας δώσουν την Εσωτερική Διδασκαλία και πιάνοντάς μας από το χέρι, με τη Χάρη του Θεού πάντα, να μας οδηγήσουν** *(την ψυχή μας)* **Εσωτερικά, στη Βασιλεία των Ουρανών, στην Αγκαλιά του Θεού Πατέρα.** Γι’ αυτό το λόγο η Χριστή Δύναμη ερχόταν, έρχεται και θα έρχεται όλες τις εποχές, στο διηνεκές, μέσα σε ένα νέο ανθρώπινο πόλο.

Η Διδασκαλία των Θεανθρώπων είναι ανά τους αιώνες η ίδια, αν και δίνεται κάθε φορά με τρόπο ανάλογο με το επίπεδο συνειδητότητας των ανθρώπων της κάθε εποχής και είναι **μόνο αυτή η διδασκαλία** που μπορεί να οδηγήσει στην Αυτογνωσία και τη Θέωση **σ'αυτή μας τη ζωή**.

Είπε κάποτε ο Ιησούς στους μυημένους, *(βαπτισμένους)* μαθητές του …

"..... Είναι τινές των εδώ ισταμένων, οίτινες δεν θέλουσι γευθεί θάνατον πρωτού ίδωσι τον Υιό του ανθρώπου εν τη δόξη αυτού *(Αστρική μορφή)* ***και οίδωσι την Βασιλείαν του Θεού....."*** *(Ματθ ιστ:28)*

Αυτό σημαίνει ότι ορισμένοι από εσάς *(τους μυημένους μαθητές Του)* θα οδηγηθείτε από τον Παράκλητο και θα φθάσετε στη Θέωση πριν τον φυσικό σας θάνατο.

Όσον αφορά τα θαύματα που έκανε ο Ιησούς, υπάρχει και εδώ μιά κακή πληροφόρηση. Όπως ξέρουμε, πολλά θρησκευτικά κείμενα ακόμα και τα ίδια τα Ευαγγέλια, μέσα στους αιώνες που πέρασαν και μέχρι που αποτυπώθηκαν στη σημερινή τους μορφή από τους Μαζορίτες αντιγραφείς (6ος-8ος μ.Χ. αιώνες) υπέστησαν πολλές παρεμβάσεις, προκειμένου να εξυπηρετήσουν ορισμένους σκοπούς θεμιτούς ή αθέμιτους.
Στις προθέσεις μας σήμερα δεν είναι να σχολιάσουμε τα Ευαγγελικά κείμενα ή να τα αμφισβητήσουμε, γιατί βλάβη θα προκαλούσαμε και όχι ωφέλεια. Αν μελετήσουμε όμως προσεκτικά τα Ευαγγέλια σε ό,τι έχει σχέση με τα θαύματα του Ιησού, θα βγάλουμε ορισμένα συμπεράσματα που το σημαντικότερο από αυτά είναι πως:
Τα θαύματα του Ιησού δεν έγιναν, για να καταπλήξουν τον κόσμο με σκοπό ο κόσμος να επηρρεαστεί από αυτά και να Τον ακολουθήσει, αλλά ***"...Ίνα ίδωσι και πιστεύσωσι οι μαθηταί αυτού ….”.***
Και κάτι που χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή: Τα θαύματα δεν είναι ένδειξη Θειότητας. Θαύματα γίνονται κάθε μέρα από πολλά άτομα που μπορεί να μην είναι θρήσκα αλλά αντίθετα αμαρτωλά και αδιάφορα, με τη δύναμη του νου τους. Δηλαδή με χρήση Αστρικών *(μαγικών)* δυνάμεων. Θαύμα λέμε κάθε γεγονός που συμβαίνει και δεν είναι σύμφωνο με τους φυσικούς νόμους και τις εφαρμογές τους. Τέτοια λεγόμενα θαύματα, γίνονται καθημερινά πολλά και από πολλούς.
Αν πάει κανείς στην Ινδία, υπάρχουν μέρη που συχνάζουν τέτοιοι άνθρωποι που

κάνουν πράγματα υπερφυσικά, πραγματικά θαύματα, προκειμένου να βγάλουν το ψωμί τους. Πατάνε μέσα στη φωτιά, όπως στα Αναστενάρια στο Λαγκαδά ή μπαίνουν και ολόκληροι μέσα στη φωτιά. Παραμένουν κάτω από το νερό ή θάβονται ένα μέτρο κάτω από το χώμα και εκεί παραμένουν μέρες ολόκληρες, αιωρούνται, γίνονται αόρατοι κλπ. Συνήθως κοντά σ'αυτούς τους φτωχούς συνήθως ανθρώπους που κάνουν αυτά τα θαύματα βρίσκεται κάποιος βοηθός τους που με ένα πιατάκι μαζεύει λίγες ρουπίες. Αυτές οι χιλιάδες επαγγελματίες θαυματοποιοί δεν ισχυρίζονται ότι είναι αναμάρτητοι, σοφοί ή άγιοι. Απλά βγάζουν το ψωμί τους χρησιμοποιώντας Αστρικές δυνάμεις και ορισμένοι από αυτούς, έναντι αμοιβής, μπορούν να μάθουν και σε άλλους την τέχνη τους. Ο καθένας από μας μπορεί με ορισμένες προϋποθέσεις να αποκτήσει ορισμένες Αστρικές δυνάμεις, όταν μαθητεύσει κοντά σε ένα τέτοιας μορφής αρμόδιο δάσκαλο. Άλλος θα το πετύχει ευκολότερα και άλλος δυσκολότερα. Είναι ζήτημα χρόνου, υπομονής και επιμονής.

Τώρα ας διαβάσουμε ορισμένα εδάφια στη Βίβλο, για να καταλήξουμε σε ορισμένα συμπεράσματα:

"..... Ελέησον ημάς υιέ Δαυίδ ....Πιστεύετε ότι δύναμαι να πράξω τούτο; ..Ναι, Κύριε .... Τότε ήγγισε τους οφθαλμούς αυτών λέγων ....κατά την πίστην σας ας γίνει εις εσάς. Προσέταξε δε αυτούς εντόνως λέγων .... προσέχετε ας μη εξεύρει τούτο μηδείς...."

"....Αναχωρείτε, διότι το κοράσιον δεν απέθανε, αλλά κοιμάται ....και δεν αφήκε ουδένα να ακολουθήσει αυτόν ή μη Πέτρον και Ιάκωβον και Ιωάννην ....ότε δε εξεβλήθη ο όχλος, εισελθών επίασε την χείρα αυτής και εσηκώθη το κοράσιον. Προσέταξε δε τους γονείς αυτής εντόνως να μη είπωσι ουδέν εις ουδένα ....να μη μάθει τούτο μηδείς ...." *(Μαρκ ε:37-43)*

"....Μου ήγγισέ τις το άκρον του ιματίου, διότι ενόησα ότι εξήλθε δύναμις απ' εμού ... .θάρρει θυγάτηρ η πίστις σου σέ έσωσεν, ύπαγε εν ειρήνη και έσω υγιής από της μάστιγός σου..." *(Λουκ η:46-48)*

".... Τότε ήγγισε τους οφθαλμούς αυτών λέγων ... κατά την πίστην σας ας γείνη εις εσάς ..... και ηνοίχθησαν αυτών οι οφθαλμοί. Προσέταξε δε αυτούς εντόνως ο Ιησούς λέγων: Προσέχετε ίνα μη εξεύρη τούτο μηδείς, ...αλλά εκείνοι εξελθόντες διεφήμισαν αυτόν εν όλη τη γη εκείνη...." *(Ματθ θ:29-31)*

"..... Τότε παρήγγειλεν εις τους μαθητάς του να μη είπωσι προς μηδένα ότι αυτός, ο Ιησούς, είναι ο Χριστός...." *(Μάρκ η:29-30)*

" ..... Πάντα όσα αν ζητήσετε εν τη προσευχή έχοντες πίστην, θέλετε λάβει ...." *(Μάρκ ια:24)*

"…. Και παραλαβών αυτόν κατ' ιδίαν από του όχλου ...έβαλεν τους δακτύλους ... και ευθύς ηνοίχθησαν τα ώτα αυτού και ελύθη ο δεσμός της γλώσσης αυτού ...και παρήγγελλεν εις αυτούς να μη είπωσι τούτο εις μηδένα, πλην όσον αυτός παρήγγειλλεν εις αυτούς τόσον περισσότερον εκείνοι εκήρυττον...." *(Μαρκ ζ:33-37)*

" ....Τότε προσελθόντες οι μαθητές προς τον Ιησούν κατ ιδίαν ερώτων αυτόν, διατί ημείς δεν ηδυνήθημεν να εκβάλωμεν τον σελινιασμόν; Ο δε Ιησούς είπεν προς αυτούς: δια την απιστίαν σας. Εάν έχετε πίστην ως κόκον σινάπεως, θέλετε είπει προς το όρος μετάβηθι και θέλει μεταβεί...." *(Ματθ ιστ:19-21)*

Από τις πιο πάνω περικοπές των Ευαγγελίων, αβίαστα βγάζει κανείς δύο συμπεράσματα. Πρώτον, ο Ιησούς βεβαίωνε ότι η πίστη των ασθενών ήταν αυτή που τους εθεράπευε. Και όταν ένας Θεάνθρωπος λέει κάτι, αυτό το εννοεί. Δεν λέει ούτε ψέματα ούτε μισές αλήθειες. Το δεύτερον είναι ότι ο Ιησούς δεν ήθελε να διαδίδεται στον κόσμο ότι ο Ίδιος κάνει θαύματα.

Ο Ιησούς, όπως και όλοι οι Θεάνθρωποι, δεν κάνουν θαύματα για επίδειξη ή για να πείσουν τον κόσμο να Τους ακολουθήσει γιατί, λέγεται στις μυστικιστικές παραδόσεις ότι ο Θεός έχει καθορίσει ώστε ο άνθρωπος με την "ελεύθερή του βούληση" να ακολουθήσει το Πνευματικό Μονοπάτι, το Δρόμο που οδηγεί πίσω στον Πατέρα και όχι επηρεάζόμενος από θαύματα. Σε αντίθετη περίπτωση ο Ιησούς, όταν οδηγόταν στο Γολγοθά, θα έβαζε το σταυρό αντί να τον κουβαλάει, ο σταυρός να περπατάει μπροστά μόνος του ή θα κατέβαινε από το σταυρό του μαρτυρίου, όταν του το ζήτησαν, οπότε όλοι θα πέφταν στα γόνατα και θα Τον προσκυνούσαν. Χριστός ήταν, εν δυνάμει Θεός ήταν, τίποτα γι' Αυτόν δεν θα ήταν αδύνατο και ακατόρθωτο. Αλλά αυτά δεν έγιναν, διότι ο Θεός Πατέρας θέλει ο άνθρωπος ελεύθερος και με την ελεύθερή του βούληση να αποφασίσει πότε και αν θα αρχίσει το ταξίδι της επιστροφής της ψυχής του σ' Αυτόν, όχι επηρρεασμένος από θαύματα. Γι’ αυτό διαβάζουμε ότι ο Ιησούς σε όλες τις περιπτώσεις που στην παρουσία Του γινόταν κάποιο θαύμα, ζητούσε αυτό να μη διαδοθεί πουθενά.

Η ελεύθερη βούληση για μας τους ανθρώπους είναι ένα Θείο δώρο, για να διευθετούμε το κάρμα μας. Σε αυτή την ελεύθερη βούληση δεν παρεμβαίνουν ούτε οι Θεάνθρωποι και αυτό είναι κάτι που ιδιαίτερα οι Ίδιοι το τονίζουν.

Τα πολλά θαύματα που κάνουν καθημερινά όλοι οι Θεάνθρωποι δε γίνονται, για να προσελκύσουν κόσμο κοντά τους, αλλά … ***"Ινα ίδωσι και πιστεύσωσι οι μαθητές Αυτών".*** Για να ανταποκριθούν δηλαδή στην "κραυγή της ψυχής" των μαθητών Τους. Για να τονωθεί η πίστη τους στο Διδάσκαλό τους και για να δυναμώσουν τις προσπάθειές τους στο Πνευματικό Μονοπάτι. Αυτό ισχύει όχι μόνο για τα θαύματα στο Υλικό Επίπεδο, αλλά πολύ περισσότερο για τα "Εσωτερικά θαύματα" που βλέπουν οι μαθητές που διαλογίζονται καθημερινά, που ***"θνήσκουν καθημερινά",*** όπως μεταφορικά έλεγε ο Απόστολος Παύλος, για το διαλογισμό.

Η πίστη στον Θεάνθρωπο είναι πίστη στο Θεό και τα θαύματα από Αυτόν γίνονται, καθώς η πίστη ενεργοποιεί το νόμο της Αγάπης ή Θείας Χάρης, που κατισχύει του νόμου του Κάρμα και των Φυσικών νόμων. Τα θαύματα των αγίων δεν είναι τίποτα περισσότερο από κατάλυση των καρμικών και φυσικών νόμων, από το νόμο της Θείας Χάρης. Υπάρχει λοιπόν μια διαφορά. Θαύματα γίνονται από τους μάγους με τη χρήση Αστρικών δυνάμεων και αυτό λέγεται "μαγεία" και ακόμη θαύματα γίνονται με την πίστη και την προσευχή και είναι τότε που ενεργοποιείται ο νόμος της Αγάπης ή της Θείας Χάρης κι αυτά είναι τα θαύματα των αγίων.

Οι Θεάνθρωποι δε ζητούν διαφήμιση και δημοσιότητα, ούτε ψάχνουν για οπαδούς και χειροκροτητές, καθώς οι ψυχές που λαμβάνουν από τον Πατέρα τη Χάρη να συ-

ναντήσουν τον Θεάνθρωπο της κάθε εποχής είναι προκαθορισμένες και από τον Ίδιο το Θεό επιλεγμένες.

Η σχέση Διδάσκαλου - μαθητή είναι σχέση μοναδική. Ο μαθητής αυτοπαραδίνεται στο Διδάσκαλο και Εκείνος του δίνει την Αγάπη Του και την προσοχή Του *(τη μύηση όπως θα δούμε πιο κάτω)*. Για την άπειρη Αγάπη του Θεανθρώπου στους μαθητές Του διαβάζουμε στον Ιωάννη την συγκινητική παράκληση του Ιησού στη Χαράδρα των Κέδρων. Εκλιπαρεί τον Πατέρα Του και Του λέει:

"....Πάτερ άγιε, το έργο το οποίο μοι έδωκας δια να κάμω, το ετελείωσα. Εφανέρωσα το όνομά σου εις τους ανθρώπους τους οποίους, συ μοι έδωκας εκ του κόσμου .... Τώρα εγνώρισαν ότι πάντα όσα μοι έδωκας παρά σου είναι .... εγώ περί αυτών παρακαλώ, δεν παρακαλώ περί του κόσμου, αλλά περί εκείνων τους οποίους μοι έδωκας ....Πάτερ άγιε, φύλαξον αυτούς.... αγίασον αυτούς .... Πάτερ δίκαιε εκείνους τους οποίους μοι έδωκας, θέλω όπου είμαι εγώ να είναι και εκείνοι μετ' εμού...." *(Ιωαν ιζ:9-24)*

Και θέλοντας να δείξει τι εννοεί ο Ίδιος με την έννοια "Αγάπη", όπως προαναφέρθηκε λέει προς τους μαθητές Του: "***...Μεγαλητέραν ταύτης αγάπη δεν έχει ουδείς, του να βάλει την ψυχή αυτού υπέρ των φίλων του. Σεις είσθε οι φίλοι μου ..."***
(Ιωαν ιε:13-14)

Η Αγάπη του Διδασκάλου πλημμυρίζει το μαθητή που είναι ενωμένος μαζί Του *(μυημένος)*, όπως το νερό πλημμυρίζει τα συγκοινωνούντα δοχεία. Αυτή η Αγάπη είναι το απαραίτητο καύσιμο για το ταξίδι της επιστροφής της ψυχής στο Βασίλειο του Πατέρα. Γι' αυτή την Αγάπη, τη μυστικιστική αγάπη, τη Χριστιανική αγάπη, όπως εμείς συνηθίζουμε να τη λέμε, που χαρακτηρίζεται από "ευσπλαχνία", "προσφορά" και "θυσία" λέγεται ότι: ***"ο Θεός είναι Αγάπη, η ψυχή, καθώς είναι ομοούσια με τον Πατέρα είναι και αυτή Αγάπη και ο Δρόμος πίσω για το Θεό είναι μέσω της Αγάπης".*** Φιλεύσπλαχνος ο Πατέρας, προσφορά και θυσία ο Υιός.

Το μεγαλύτερο Θεϊκό δώρο που μπορεί να πάρει ο άνθρωπος μέσα στις πολλαπλές του ενσαρκώσεις είναι η μύησή του από τον Θεάνθρωπο της εποχής του. Αυτό είναι το Σχέδιο του Πατέρα που αδημονεί να μας κρατήσει ξανά όλους μας στην Πατρική Αγκαλιά Του.

Τι σημαίνει μύηση από τον Θεάνθρωπο

Μύηση ή βάπτιση από τον Θεάνθρωπο, είναι μια ευλογία με την οποία ευλογείται η ψυχή μετά από χιλιάδες χρόνια που βρίσκεται στους κατώτερους κόσμους, και συγκεκριμένα από την εποχή που αποχωρίστηκε από το Θεό Πατέρα. ***«Μύηση ή βάπτιση από τον Θεάνθρωπο είναι η ένωση της ψυχής του μαθητή με το Άγιο Πνεύμα ή Λόγο του οποίου ο Θεάνθρωπος είναι φορέας. Μέσα από αυτή την ένωση, τελικά η ψυχή του ανθρώπου θα έρθει σε επαφή με το Θεό κι' αυτό είναι που ονομάζεται Θέωση».***

Μύηση είναι ένα γεγονός που σηματοδοτεί τη συγκεκριμένη και προκαθορισμένη ώρα, την αρχή του ταξιδιού για την επιστροφής της ψυχής του κάθε ανθρώπου στη

στοργική Αγκαλιά του Πατέρα. Αυτό θα συμβεί κάποτε, αργά ή γρήγορα με όλες τις ψυχές των ανθρώ-πων. Η μύηση στο μυστικισμό ονομάζεται και "Νέα γέννηση" και ακόμα ο Ιησούς την ονομάζει "Ανωθεν γέννηση".

« …. Αληθώς σοι λέγω, εάν τις δεν γεννηθεί άνωθεν, δεν δύναται να ίδη τη Βασιλεία του Θεού …. ». *(Ιωα. γ:3)*

Ψυχή είναι η σπίθα του πνεύματος που δίνει ζωή σε κάθε ύπαρξη. Αυτή η ψυχή είναι στην ουσία μια ενσυνείδητη ύπαρξη, μια ατομικότητα, μια σταγόνα που έχει αποχωριστεί από τον Ωκεανό της συνειδητότητας, το Θεό. Είναι ένα μέρος από τον Ίδιο το Θεό. Μια πνοή του Θεού όπως αναφέρεται στην Παλαιά Διαθήκη.

Η ψυχή μέσα στον άνθρωπο έχει την έδρα της σε ένα σημείο μεταξύ και λίγο πίσω από τα δύο φρύδια. Στο ίδιο σημείο είναι συγχρόνως και η έδρα του νου που είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με την ψυχή. Το σημείο αυτό ονομάζεται Τρίτος ή Απλός ή Κυκλώπειος οφθαλμός. Σε αυτό ακριβώς το σημείο του σώματός του, στον Τρίτο του Οφθαλμό, ο Θεάνθρωπος δέχεται τη στιγμή που θα του δοθεί η Εντολή να λειτουργήσει ως Θεάνθρωπος, δέχεται το Άγιο Πνεύμα, σαν μία χρυσή κολώνα Θείου Φωτός και Θείου Ήχου που εκπηγάζει μέσα από την ίδια τη Θεία Ουσία. Αυτή η κολώνα Φωτός και Ήχου είναι το Άγιο Πνεύμα ή Λόγος που ενσαρκώνεται, με άλλα λόγια που εισέρχεται, στο υλικό σώμα του Θεανθρώπου στο σημείο του Τρίτου του οφθαλμού. Η κολώνα του Θείου Φωτός και του Θείου Ήχου ή Μουσικής των Σφαιρών, είναι αυτό που λένε "Χριστή Δύναμη" ή "Διδάσκαλο Δύναμη" ή "Ενσαρ-κωμένο Λόγο" ή "Naam" και "Shabt" στα Σανσκριτικά..

Από τον Τρίτο Οφθαλμό του Διδασκάλου η κολώνα του Θείου Φωτός και Θείου Ήχου, διαχωρίζεται σε αναρίθμητες ακτίνες Θείου Ήχου και Φωτός *(Λόγου ή Αγίου Πνεύματος)* που ενώνουν την ψυχή του Θεανθρώπου με την ψυχή όλων των ανθρώπων στους οποίους δίνει τη μύηση *(βαπτίζει)*. Κάθε μυημένος μαθητής είναι ενωμένος μέσω μίας τέτοιας "ακτίνας" Θείου Φωτός και Θείου Ήχου με τον Διδάσκαλό του. Γι' αυτή την ένωση του βαπτιζόμενου μαθητή με το Λόγο ή Άγιο Πνεύμα, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής έλεγε:

"…Εγώ σας βαπτίζω με ύδωρ, Εκείνος θέλει σας βαπτίσει με Άγιο Πνεύμα…". *(Λουκ. γ 15-16)*

ΝΑ ΠΑΡΕΜΒΛΗΘΕΙ ΕΔΩ ΣΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Η ΕΙΚΟΝΑ Η ΕΓΧΡΩΜΗ

Η ένωση της ψυχής του Διδασκάλου με αυτή του μαθητή είναι αιώνια και αδια-σάλευτη. Μπορεί να φύγει πρώτος ο Διδάσκαλος από το Υλικό επίπεδο, μπορεί να φύγει ο μαθητής ή μπορεί να φύγουν και οι δύο. Η ένωση των ψυχών τους όμως παραμένει, μέχρι ο Διδάσκαλος να εναποθέσει τη συγκεκριμένη ψυχή στην Αγκα-λιά του Πατέρα.

Όπως η φωτιά ανάβει τη φωτιά, το φως προέρχεται από το φως και η ζωή προ-έρχεται από τη ζωή. Ο Θεάνθρωπος είναι κάτι σαν τον Προμηθέα που πήγε στον

ουρανό και έφερε πίσω στην ανθρωπότητα τη φωτιά από τους θεούς. Είναι φορέας της αιώνιας φλόγας με την οποία ξανανάβει η φωτιά που σήμερα βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση μέσα μας. Για να επιτύχει αυτό, μας υποδεικνύει να εκτελούμε τρεις πνευματικές ασκήσεις διαλογισμού, που τα ονόματά τους στα Σανσκριτικά που είναι η παλαιότερη γλώσσα που πρωτομιλήθηκε από την Αρεία φυλή είναι οι εξής : **" simran ", "bhajan" και "dhyan ".**
Με την άσκηση του μυημένου μαθητή σε αυτές τις μορφές ασκήσεων διαλογισμού, έρχεται μια εποχή που μαθητής αρχίζει να διακρίνει και αργότερα να βλέπει Εσωτερικά καθαρά τον Θεάνθρωπο στην Αστρική ή Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου. Η Εσωτερική μορφή του Διδασκάλου είναι τόσο φωτεινή, ελκυστική, γοητευτική και ακτινοβόλα που θέλουμε να χαθούμε μέσα σε αυτή.

Μέχρι να έχουμε αυτή την εμπειρία να δούμε την ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου Εσωτερικά, τον θεωρούμε σαν ένα περιορισμένο άτομο όπως είμαστε εμείς, που έρχεται σαν φίλος, σαν μεγαλύτερος στην ηλικία, σαν δάσκαλος για να μας βοηθήσει, επειδή έχει μεγαλύτερη πείρα και γνωρίζει τις πραγματικές αξίες της ζωής. Αν ανταποκριθούμε στο μήνυμά του και ειλικρινά ασκηθούμε στη μέθοδο που μας υποδείχνει, κάνοντας συστηματικά τις ασκήσεις του διαλογισμού μας, θα μπορέσουμε τελικά να τον δούμε στην Ακτινοβόλο του μορφή και θα συνειδητοποιήσουμε πως παρότι είναι ένα ανθρώπινο όν σαν και εμάς, επειδή έχει έρθει σε επαφή με το Απόλυτο *(το Θεό)* έχει απαλλαγεί από τους ανθρώπινους περιορισμούς του. Από το σημείο αυτό και πέρα ο Διδάσκαλος δεν είναι απλά ένας κοινός φίλος ή κάποιος που μας βοηθάει, αλλά ο υπέρτατος Διδάσκαλος που είναι εκεί για να μας οδηγήσει όχι μόνο στο πνευματικό μας ταξίδι μέχρι τη Θέωση αλλά και στην καθημερινή γήινη μας ζωή.

Όπως έλεγε και ο Σούφι ποιητής Μαουλάνα Ρούμι:
"…έχω το φίλο μου κλειδωμένο μέσα στα στήθια μου.
Δεν έχω παρά να στρέψω μέσα μου και να τον αγκαλιάσω…"

Μπορούμε να μιλάμε μαζί του, μπορούμε να τον συμβουλευόμαστε. Είναι ο αλάθητος φίλος μας. Για να βρεθούμε όμως στην πραγματική παρουσία του, πρέπει να κατορθώσουμε να υπερβούμε τη σωματική μας συνειδητότητα *(να βγούμε από το σώμα όπως λέμε),* γεγονός που οριοθετεί την αρχή του Εσωτερικού μας ταξιδιού ή μάλλον αποτελεί τον πιο σημαντικό σταθμό, στο ταξίδι της επιστροφής μας στο Θεό. Μέχρι να φθάσουμε σε αυτό το σημείο πρέπει να αγωνιστούμε και να παλέψουμε ώστε να γίνουμε «καλοί άνθρωποι». Από κει και πέρα ο Εσωτερικός Διδάσκαλος, ο Παράκλητος, μας παίρνει κάτω από προστατευτικά φτερά του και μας οδηγεί προς τα άνω από τη μία πνευματική περιοχή στην άλλη ως πλοηγός και πιλότος μας. Κάτω από την καθοδήγησή του θα διασχίσουμε τον Αστρικό και στη συνέχεια τον Αιτιατο και τον Υπεραιτιατό κόσμο και θα φθάσουμε στην περιοχή του καθαρού πνεύματος εκεί που δημιουργήθηκαν όλες οι ψυχές.

Μετά τη μύηση, δηλαδή την επαφή των ψυχών Διδασκάλου και μαθητή, ο μαθητής έχει καθήκον μέσα από αυτή τη δέσμη Ήχου και Φωτός που συνδέει τις δύο ψυχές τους, μέσα στο διαλογισμό του, να διολισθαίνει και *να φέρνει σε επαφή και*

ένωση την ψυχή του με την ψυχή του Διδασκάλου του. Ο μαθητής πρέπει να αποσύρει την ψυχή του από το σώμα του, να την συγκεντρώνει στον Τρίτο του Οφθαλμό και από εκεί να προσπαθεί να την φέρνει σε επαφή με την ψυχή του Διδασκάλου, που είναι πλημυρισμένη μέσα στο Θείο Φως και το Θείο Ήχο. Αυτή η προσπάθεια ένωσης της ψυχής του μαθητή με την ψυχή του Θεανθρώπου, μέσω της ακτίνας του Θείου Λόγου που τις ενώνει, ονομάζεται ***"Διαλογισμός στο Θείο Φως και το Θείο Ήχο ή Μουσικής των Σφαιρών".***

Προϋπόθεση για αυτή την ένωση των ψυχών, είναι ο νους που συνοδεύει σε κάθε περίπτωση την ψυχή του μαθητή, να είναι απαλλαγμένος από ρύπους και βάρη κι ο μαθητής με τον καθημερινό του διαλογισμό να φέρνει σε συντονισμό την ψυχή του με τη δέσμη του Φωτός και του Ήχου που αρχίζει από τον Τρίτο του Οφθαλμό και καταλήγει στον Τρίτο Οφθαλμό του Διδασκάλου του. Η διαδικασία του να συγχωνευθεί η ψυχή του διαλογιζόμενου με την ψυχή του Διδασκάλου του στον Τρίτο Οφθαλμό του Διδασκάλου, δεν είναι ούτε απλή ούτε εύκολη. Χρειάζεται χρόνος και προσπάθεια καθώς όταν η προσοχή του μαθητή αντί να είναι καθηλωμένη στον Τρίτο του Οφθαλμό, διασπάται, η ψυχή αποσυντονίζεται και αποτραβιέται από την σκτίνα του Φωτός και του Ήχου που τον συνδέει με τον Διδάσκαλο και ξαναδιαχέεται στο σώμα του διαλογιζόμενου και τότε η προσπάθεια απόσυρσης της ψυχής του μαθητή από το σώμα και η συγκέντρωσή της στον Τρίτο Οφθαλμό, πρέπει να ξαναρχίσει από την αρχή.

Η πορεία της ψυχής μέσα από τη δέσμη φωτός και ήχου που ενώνει τη ψυχή του μαθητή με αυτή του Διδασκάλου, μπορεί να διαρκέσει μήνες ή και χρόνια ώστε η ψυχή του μαθητή να ενωθεί με την ψυχή του Διδασκάλου του. Από τη στιγμή που επιτευχθεί αυτός ο στόχος, είναι ο Διδάσκαλος εκείνος που θα προωθήσει στη συνέχεια μέσα από την κολώνα του Θείου Φωτός και Ήχου που έρχεται από τη Θεότητα, την ψυχή του μαθητή, που σαν τη φυσαλίδα μέσα στο νερό θα ανέλθει και τα συναντήσει τη Θεία Ουσία.

Το ταξίδι της ψυχής από τον περιορισμένο φυσικό κόσμο μέχρι το Σπίτι του Πατέρα μποεί να παρομοιωθεί σαν ένα ταξίδι από μία πεδιάδα στην κορυφή ενός βουνού. Εκείνο όμως που δεν μπορεί να περιγραφεί ή να παρομοιωθεί είναι αυτό που επακολουθεί. Δηλαδή η προοδευτική συγχώνευση της ψυχής με το Δημιουργό της. Δεν υπάρχουν γήινες λέξεις για να κάνει κανείς μια πειγραφή, ένα παραλληλισμό ή να αναφέρει κάποιο ανάλογο παράδειγμα. Όταν επιτευχθεί η τέλεια ένωση της ψυχής με τν Υπερψυχή, τότε πια δεν θα υπάρχει υποκείμενο και αντικείμενο, εραστής και Αγαπημένος, Ο Πατέρας και ο υιός θα έχουν γίνει ένα. Το μόνο που μπορεί να πει κανείς είναι ότι τότε η ηλιακτίδα ενώθηκε με τον ήλιο και η σταγόνα του νερού με τον Ωκεανό. Και αυτός είναι ο σκοπός της ανθρώπινης ζωής.

Την ώρα του διαλογισμού, όταν η ψυχή του μαθητή προσπαθεί να έρθει σε ένωση με την ψυχή του Διδασκάλου συγχρόνως εξακολουθεί να βρίσκεται σε επαφή με το υλικό μας σώμα για να του δίνει ζωή. Αν η ψυχή αποκοπεί από το σώμα ο άνθρωπος θα πεθάνει. Ποτέ όμως σε όλη την ιστορία της ανθρωπότητας η επαφή αυτή που

λέγεται "Αργυρή άλυσος" δεν διακόπηκε την ώρα του διαλογισμού. Την ώρα του διαλογισμού του ποτέ δεν πέθανε άνθρωπος. Αντίθετα ο διαλογισμός αναζωογονεί το υλικό μας σώμα.

Από τα πιο πάνω καταλαβαίνει κανείς γιατί η διαρκής ύπαρξη του Τελείου Διδασκάλου πάνω στη γη είναι απαραίτητη, προκειμένου να επιστρέψει κάθε ψυχή στην Πηγή της. Κι αυτό θα συμβεί αργά ή γρήγορα με όλες τις ψυχές, γιατί έτσι σχεδίασε ο Πατέρας το Θείο Του Σχέδιο. Το ταξίδι της ψυχής από την ύλη στη Θεότητα γίνεται μέσα από το διαλογισμό, που όπως ελέχθη, αποτελεί την ανώτερη μορφή προσευχής.

Θα πρέπει να τονιστεί ότι για την επιτυχία του μαθητή στο διαλογισμό του, που είναι απαραίτητος για την επικοινωνία του με τη Θεότητα, υπάρχουν ορισμένες προϋποθέσεις: Αυτές είναι, η προσπαθειά του να αναπτύξει τις θείες αρετές, της αγάπης, της μη βίας, της ταπεινότητας, της αγνότητας, της φιλαλήθειας, και της προσφοράς όχι μόνο στον συνάνθρωπο και τα ζώα αλλά σε όλη τη θεϊκή Δημιουργία και τέλος να ζει μια απλή ζωή, με αγνή τροφή και μακριά από βλαβερές ουσίες.

Μια αλληγορία για τη μύηση και τη Θέωση

Εάν θέλουμε στο σπίτι μας να συνδεθούμε με το εργοστάσιο παραγωγής, ηλεκτρικού ρεύματος, δηλαδή με την πηγή της ηλεκτρικής ενέργειας, δεν υπάρχει άλλος τρόπος από το να κάνουμε μια **αίτηση** και να συνδεθούμε με το δίκτυο που έχει εγκαταστήσει η εταιρία και που καταλήγει σε κάθε σπίτι. Δεν μπορούμε να έχουμε παροχή ρεύματος απευθείας από το εργοστάσιο παρά μόνο μέσω μιας πολύπλοκης καλωδίωσης που ενώνει το εργοστάσιο με το σπίτι μας.

Αν η πηγή του ρεύματος είναι ο Θεός, η καλωδίωση που την φέρνει σε επαφή το με το σπίτι μας, *(με το ανθρώπινο σώμα)* είναι ο «Θεάνθρωπος». Η **ένωσή** μας με το καλωδιακό σύστημα μέσα από το οποίο ρέει το ρεύμα, δηλαδή ο «Λόγος ή Άγιο Πνεύμα», είναι η **μύηση** και η σύνδεση της πρίζας με τον ακροδέκτη της ανθρώπινης συσκευής την ψυχή, γίνεται με την "προσοχή".

Η συνεχής προσπάθεια διατήρησης της συνεχούς επαφής του ακροδέκτη με την πρίζα γίνεται με το «διαλογισμό» και σκοπός του διαλογισμού, είναι η μη διαταραχή αυτής της ένωσης από κάποιο τυχαίο βραχυκύκλωμα που μπορεί να δημιουργήσει ο «νους». Έτσι διαπιστώνουμε τις εξής πραγματικότητες:

Δεν μπορεί να υπάρξει ένωση με τη Θεότητα *(Θέωση)* χωρίς καλωδίωση που είναι ο φορέας της ενέργειας, ο Θεάνθρωπος.

Η σύνδεσή μας με το ρεύμα που διατρέχει την καλωδίωση *(Λόγος ή Άγιο Πνεύμα)* είναι η "μύηση" και αυτή η σύνδεση γίνεται μόνον με την ελεύθερή μας βούληση, όταν ο "ακροδέκτης" της προσοχής μας, έρθει σε επαφή με την "πρίζα", που είναι τα Ιερά πόδια του Διδασκάλου της κάθε Εποχής.

Τίποτα όμως δεν γίνεται χωρίς τη Θεία Χάρη, χωρίς την έγκριση της Εταιρίας, η οποία όμως είναι πάντα πρόθυμη να μας παρέχει αυτό το ρεύμα με κάποιο όμως τίμημα που είναι οι πνευματικές μας ασκήσεις *(διαλογισμός)*. Δεν έχουμε παρά να κάνουμε μια αίτηση *(να ζητήσουμε τη μύηση)*. Το εργοστάσιο έχει μια πινακίδα που λέει σε κάθε ενδιαφερόμενο, για κάθε λάτρη του Θεού: «Αιτήτε και δοθήσεται υμίν. Κρούετε και ανοιγήσεται». Υπάρχει ρεύμα για όλους. Πλούσιους και φτωχούς, αμαρτωλούς και αγίους. Η Αγάπη του Πατέρα δεν έχει όρια.

Οι Αγγελιοφόροι της Αγάπης

Το κείμενο που ακολουθεί είναι απόσπασμα από μία ομιλία που έδωσε σε μαθητές του ο Τέλειος Διδάσκαλος Σαντ Ντάρσαν Σινγκ (1921-1989), την παραμονή των Χριστουγέννων του 1985, στο Δελχί

Η Χριστή Δύναμη είναι αιώνια. Υπήρχε κατά την αρχή του κόσμου και υπάρχει επίσης και τώρα. Η Δύναμη αυτή εργάζεται από το ξεκίνημα του χρόνου και θα συνεχίσει να εργάζεται μέχρι το τέλος του. Ακόμη κι όταν όλες οι ψυχές θα έχουν γίνει πάλι ένα με την Πηγή τους, αυτή θα εξακολουθεί και τότε να εργάζεται.

Συνηθίζουμε λοιπόν, γιορτάζουμε τη γέννηση τέτοιων Αγίων, τέτοιων Διδασκάλων, όπως σήμερα του Ιησού Χριστού. Γιορτάζουμε τα γενέθλιά τους, όπως γιορτάζονται και τα γενέθλια όλων των ανθρώπων, αν και στην πραγματικότητα τέτοιοι Διδάσκαλοι είναι πάνω από τη γέννηση και το θάνατο. Τέτοιοι Διδάσκαλοι είναι αιώνιοι και αθάνατοι, χωρίς να υπόκεινται στη φθορά, στις αλλαγές ή στο χρόνο. Τιμούμε πάντα τον ανθρώπινο πόλο μέσα από τον οποίο εργάζεται η Χριστή Δύναμη, γιατί μόνο με τη βοήθειά ενός τέτοιου ανθρώπινου πόλου εμείς οι μαθητές του, μπορούμε να επιστρέψουμε στην αληθινή μας Πατρίδα, στην Πηγή από την οποία προήλθαμε, δηλαδή στο Θεό.

Ο ανθρώπινος αυτός πόλος μας έλκει, μας συναρπάζει και μας ενώνει μαζί του, χρησιμοποιώντας τα μεταξωτά νήματα της αγάπης. Εμείς είμαστε τα χαμένα πρόβατα κι αυτός ο καλός Ποιμένας, όπως αναφέρεται στη Βίβλο.

Η αγάπη, όπως λέγεται, εκπορεύεται μέσα από την καρδιά του Αγαπημένου. Έτσι λοιπόν είναι ο Διδάσκαλος εκείνος που μας έλκει με την αγάπη του και μας φέρνει στην ιερή παρουσία του. Εμείς είμαστε στην ουσία ακάθαρτοι, έχοντας τόσες αμαρτίες και τόσα ελαττώματα …. όμως αυτός έρχεται και μας καθαρίζει. Παραβλέπει τις αδυναμίες μας και μας χαρίζει γενναιόδωρα τους πνευματικούς θησαυρούς που μεταφέρει. Πώς να μη γιορτάζουμε λοιπόν, πώς να μη γιορτάζουν οι άνθρωποι κάθε φορά που

θυμόμαστε ότι η Χριστή Δύναμη, η ίδια η Θεία Δύναμη ενσαρκώνεται μέσα σε ανθρώπινη μορφή;

Η ημέρα αυτή των Χριστουγένων την οποία γιορτάζουμε σήμερα είναι μια μέρα αγάπης που είναι παγκόσμια Μια μέρα συμπόνιας που είναι πανανθρώπινη. Όταν έρχονται στη Γη οι Τέλειοι αυτοί Διδάσκαλοι, δεν ανήκουν σε μια συγκεκριμένη κοινότητα, σε μια συγκεκριμένη θρησκεία ή σε μια συγκεκριμένη χώρα. Έρχονται αληθινά για όλη την ανθρωπότητα. Οι ίδιοι ανήκουν στους ανθρώπους αυτού του κόσμου και έχουν αποσταλεί για όλους τους ανθρώπους αυτού του κόσμου. Αυτοί μας διδάσκουν την αγάπη, τη συμπόνια και όλες τις άλλες θείες αρετές. Κάθε φορά που στη ζωή μας πρέπει να περάσουμε από σκοτεινές περιόδους, το δικό τους μήνυμα της αγάπης και της ελπίδας υπάρχει για να μας στηρίζει. Αυτοί είναι οι αληθινοί αγγελιοφόροι της ελπίδας. Το μήνυμα τους διαλύει το γήινο σκοτάδι, καθώς μας μαθαίνουν ότι κι εμείς μπορούμε να αποκτήσουμε ξανά τις αρχικές μας αρετές και ιδιότητες, μπορούμε να λάμψουμε ξανά ως απελευθερωμένες από τα καλύματά τους ψυχές, ακτινοβολώντας πάλι εκείνο το Φως τους, που είναι αιώνιο.

Μέσα σ' αυτόν τον κόσμο του νου και της ύλης υπάρχουν συχνά και οι αγγελιοφόροι του φόβου και της καταστροφής. Όμως μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι αυτοί δεν είναι τέκνα του Φωτός, δεν είναι αγγελιοφόροι του Κυρίου, δεν είναι πόλοι μέσα από τους οποίους λειτουργεί η Δύναμη του Θεού.

Οι Θεάνθρωποι ή Τέλειοι Διδάσκαλοι είναι πηγές μέσα από τις οποίες αναβλύζει η μυστικιστική αγάπη. Την αγάπη αυτή τη μεταλαμπαδεύουν και σε μας και αυτή ρέει μέσα μας, όπως στα συγκοινωνούντα δοχεία, και όταν αυτή μας πλημμυρίσει, εμείς αρχίζουμε να παίρνουμε το δρόμο της επιστροφής μας στο Αιώνιο σπίτι μας. Επιστροφή στο Αιώνιο σπίτι μας εδώ και τώρα και όχι σε κάποιο άγνωστο μέλλον. ***«Αν η σωτηρία είναι απλώς και μόνο μια υπόσχεση για τον άλλο κόσμο, τότε είναι καλύτερα να μας λείπει»,*** έλεγε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ.

Έχουμε λοιπόν και εμείς την τύχη να είμαστε μαθητές ενός τέτοιου Διδασκάλου, ενός από τους Προφήτες και τους αγγελιοφόρους της ελπίδας, ανάμεσα στους οποίους συγκαταλέγεται κι ο Ιησούς.

Οι Τέλειοι Διδάσκαλοι είναι αυτοί που εκπέμπουν αληθινή αγάπη και ειρήνη, γιατί οι ίδιοι είναι οι αληθινοί αγγελιοφόροι της ειρήνης. Πριν από μερικούς αιώνες, ένας άλλος Διδάσκαλος αυτής της τάξης, ο Γκουρού Νάνακ, χρησιμοποιούσε μια προσευχή με την οποία απευθυνόταν στο Θεό και έλεγε: ***«Μακάρι να υπάρξει ειρήνη σ'ολόκληρο τον κόσμο, σύμφωνα με το Θέλημά σου, Κύριε»***. Με τον ίδιο τρόπο κι ο Ιησούς μάς συμβουλεύει να προσευχόμεθα. Με τον ίδιο τρόπο έφερε και Εκείνος το μήνυμα της ειρήνης στη Γη, το χαρμόσυνο εκείνο μήνυμα της αγάπης του ανθρώπου για τον άνθρωπο.

Οι αληθινοί αυτοί Διδάσκαλοι είναι οι προάγγελοι της άνοιξης, μιας άνοιξης που μπορεί να ανθίσει κατά τη διάρκεια αυτής της ζωής μας, μιας άνοιξης που μπορεί να έλθει σαν αποτέλεσμα της αγάπης και της ειρήνης που ακτινοβολούν και εκπέμπουν σ'

εμάς εκείνοι που αποτελούν για μας τη μοναδική μας ελπίδα, για να μας οδηγήσουν στο Βασίλειο του Πατέρα.

Ο αγαπημένος μας Διδάσκαλος Σαντ Κιρπάλ Σινγκ μας ελέγε ακόμα: ***«Ο Θεός είναι αγάπη. Η ψυχή μας καθώς είναι ομοούσια του Πατέρα είναι επίσης αγάπη κι ακόμα ο δρόμος που οδηγεί πίσω στον Κύριο είναι επίσης ο δρόμος της αγάπης».*** Ο Χριστός λοιπόν ήταν η προσωποποίηση της Αγάπης. Τα διδάγματά του γίνονταν πράξη, καθώς μοίραζε αγάπη σε όλους. Σ’ εμάς άφησε την ουσία της διδασκαλίας Του μέσα σε μια φράση: ***«Αν με αγαπάτε, τηρείτε τις εντολές μου».*** Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο μπορούμε να επιτύχουμε πραγματικά το σκοπό αυτής της ζωής, να απόκτήσουμε δηλαδή Αυτογνωσία και να πραγματοποιήσουμε το Θεό.

Την προτροπή αυτή του Ιησού προς τους ανθρώπους χρησιμοποιούν συχνά και οι δύο μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι, ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν και ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Ο τελευταίος μάλιστα έλεγε ότι πρέπει να γίνουμε πρεσβευτές του καλού, πρεσβευτές της αγάπης και της θειότητας. Για το σκοπό αυτό πρέπει πρώτα να γεμίσουμε από Θείο Φως εμείς οι ίδιοι, να διαποτιστούμε από τη τη Μουσική των Σφαιρών, για να μπορέσουμε με τη Χάρη του Διδασκάλου να μεταδώσουμε την αγάπη του Θεού και στους άλλους. Μας υπενθύμισε με ποιο τρόπο μπορούμε να το επιτύχουμε και μας έλεγε, να κρατάμε καθημερινά ένα ημερολόγιο αυτοελέγχου, να διαλογιζόμαστε τακτικά και να διαγουμε μια ηθική ζωή από κάθε άποψη. Έτσι, έλεγε, θα μπορέσουμε να γίνουμε ικανοί να εκπέμπουμε κι εμείς την αγάπη του Διδασκάλου, να εκπέμπουμε αυτή τη Θεία ευλογία.

Μια μέρα σαν τη σημερινή, προσεύχομαι να μπορέσουμε όλοι μας, όχι μόνο να τραγουδούμε κάλαντα αγάπης, αλλά να ζούμε μια ζωή αγάπης και να γίνει η ίδια η ζωή μας ένα τραγούδι αγάπης, μια αληθινή συμφωνία αγάπης. Καθώς έχουμε δεχθεί το ανεκτίμητο δώρο της μύησης, το εξαιρετικό αυτό δώρο της σύνδεσής μας με το Θείο Φως και τον Ιερό Ήχο, είμαστε όπως έλεγε και ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, τριπλά ευλογη-μένοι. Η πρώτη ευλογία είναι η ανθρώπινη γέννηση που μας δόθηκε. Η δεύτερη ευλογία είναιι ότι είχαμε την τύχη με τη Χάρη του Θεού να οδηγηθούμε στα Ιερά πόδια ενός Θεανθρώπου που μας ένωσε με τη μεταξωτή κλωστή της Θείας αγάπης και η τρίτη ευλογία είναι η μύηση που μας δόθηκε, παρά τις δικές μας ανθρώπινες αδυνα-μίες και αμαρτίες.

Οι Διδάσκαλοι της αλήθειας μας φέρνουν σε άμεση επαφή με το Θείο Φως και τον Θείο Ήχο. Πρέπει τώρα εμείς να αρχίσουμε να ενεργούμε σύμφωνα με τις εντολές τους, για να φθάσουμε στο επίπεδο εκείνο που να μπορούμε να βλέπουμε το Φως του Θεού μέσα σε όλους και όλο το είναι μας να πλημμυρίσει με την αγάπη του Διδασκάλου. Τότε, θα αποκτήσουμε πληρότητα και ειρήνη και αυτά θα τα ακτινοβολούμε και στους άλλους. Για να φθάσουμε όμως σε αυτό το σημείο, ας μην αρκούμαστε σε ύμνους και στο να λέμε τα κάλαντα, αλλά ας κάνουμε πράξη τις διδασκαλίες των Τελείων Διδασκάλων μας. Ας προσπαθήσουμε να κάνουμε τη ζωή μας ένα τραγούδι αγάπης ή μάλλον μια συμφωνία αγάπης. Προσεύχομαι στον Παντοδύναμο Θεό και στους δύο μεγάλους Διδασκάλους του αιώνα μας να μας οδηγήσουν με τη Χάρη τους, ώστε τα προσωπικά τραγούδια του καθενός μας να γίνουν μια συμφωνία αγάπης, μια χορωδία παγκόσμιας αρμονίας που να εκτείνεται και πέρα από τον υλικό κόσμο, για

να μπορέσουμε να βιώσουμε αιώνια ειρήνη, μακαριότητα και ηρεμία.